

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

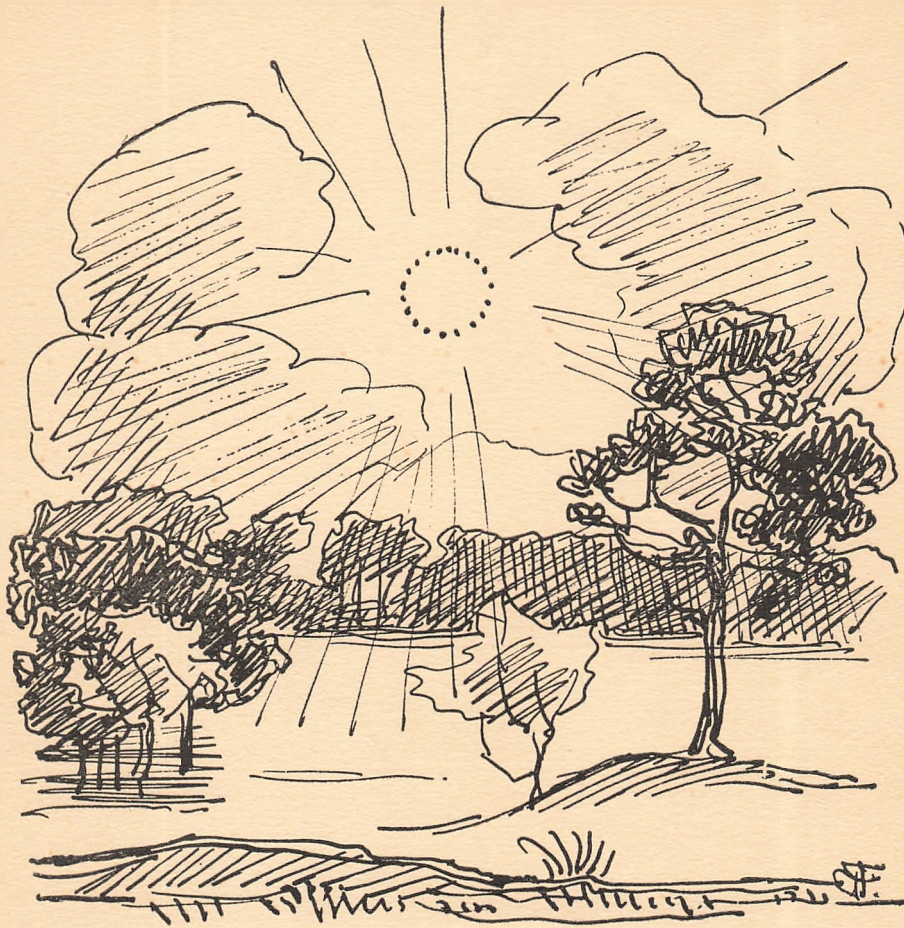
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Årsskrift

HØNG-SAMFUNDET

- HØNG STUDENTERKURSUS -

1952

Statens pædagogiske Studiesamling
København

ÅRSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET
1952

Indhold

	Side
Den urolige orient	3
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Hilsen fra fru Ingeborg Munk	9
Valdemar Brücker	12
Af redaktør, cand. mag. <i>Gunnar Hansen</i>	
Mindeord	16
Af lektor <i>Åge Fjalland</i> og forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Ud i den vide verden	19
Internationalismen — en nødvendighed for os. Af stud. polit. <i>Johs. Lund Pedersen</i>	
Årgang 1927 siger et par ord til årgang 1928	25
Af sagfører, cand. jur. <i>Kaj Billeschou-Hansen</i>	
Et år er gået	26
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle kammerater	33
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Årsberetning fra Erania	41
Ved stud. art. <i>H. Bruun Thomsen</i>	
Høng-Samfundet	43
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Til medlemmerne	45
Af redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Medlemsliste	46
Love for Høng-Samfundet	55
Meddelelser	

DEN UROLIGE ORIENT —

belyst ved et af sine brændpunkter

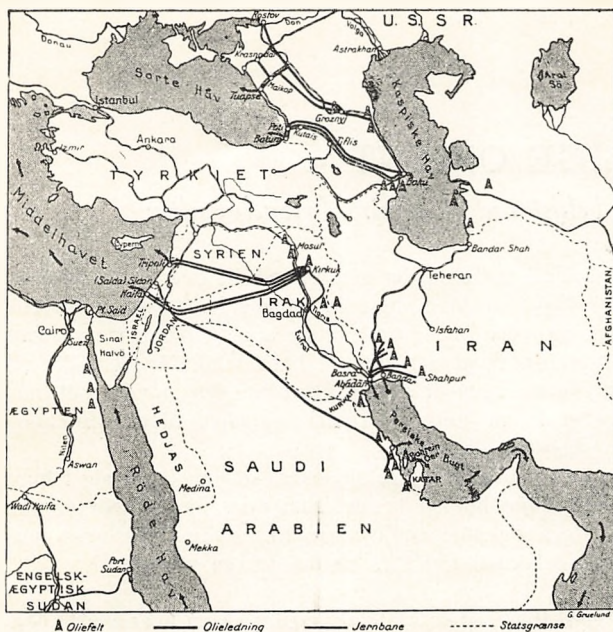
J A, LAD SAGKUNDSKABEN komme til“ stod der som overskrift over en meddelelse om en skønhedskonkurrence i Ægypten. Man søgte en dommer, og ekskong Farouk af Ægypten var foreslået. Manden med den helt usandsynlige appetit på denne verdens goder og en dertil svarende foragt for, hvad det kostede hans land. Manden, der på gammelorientalsk vis kunne forskyde sin egen dronning, fordi hun kun havde født ham tre prinsesser. Manden, der derefter kunne gøre en 16-årig skønhed til sin dronning, skønt hun var bortforlovet til en ægyptisk diplomat.

Med en vesterlandsk indstilling kan man kun undre sig over, at man fandt sig i hans forargelige levned og gennembestikkelige hof så længe, som man gjorde. Nu er han endelig faldet som offer for sin egen og sine omgivelers livsførelse, men også som offer for den almindelige udvikling i landet. Hvad er da det for en udvikling?

Den store opdeling af verden i en østblok og en vestblok mindes vi om hver eneste dag. Men ved siden af disse to hovedgrupper er der ved at danne sig en tredje, bestående af de farvede folk, for størstepartens vedkommende tidligere under de hvides kolonierherredømme, men nu rask på vej til selvstændighed. En nationalisme, sydende hed i sit krav om fuldstændig frigørelse fra ethvert formynderskab løber jævnsides med en bitter social uro, hvori spores kommunistisk understrøm. To verdenskriges politiske og økonomiske udvikling har sat fart i bevægelsen. Det begyndte i Kina, Indonesien og Indien, men har over Persien bredt sig til de andre arabiske lande i Forasien og Nordafrika. Og nu synes turen at være kommet til negrene i Afrika. Ved afstemninger i FN aftegner omridsene sig af den nye blok med Indien som ledende magt. I øst-vest striden søger den at indtage en mæglende holdning, der i en given situation meget vel kan blive særdeles betydningsfuld. Men blokkens egentlige opgave bliver uden nogen tvivl at styrke de tidligere undertrykte, men nu genrejste og genopstandne stater overfor deres forhenværende undertrykkere. Processen er ikke lige langt fremskreden i alle disse lande, men eksemplet virker fra land til land og er en uhyre merbelastning for lande som Frankrig og England, der i forvejen tynges af deres Ruslandspolitik. U.S.A., der ingen kolonier har i klemme, står stærkere, men drages mere og mere ind i afviklingsopgøret. På den ene side ynder amerikanerne ikke kolonier, på den anden side kan de ikke lade deres forbundsfæller i stikken.

Det nære østen var i sin tid historiens vugge, jordbunden for spirerne til den egentlige vesterlandske kultur — også for os. Noget så dansk som vore bondegårdes firkanterede form nedstammer i mange led, men dog i lige linie fra de ægyptiske templers firkanterede forgårde.

Efter oldtidskulturens undergang opstod i de samme egne en ny verdensreligion, Islam,

Den nære orient

G. Gruelund

og en ny verdenskultur, den arabiske. Også den har efterladt sit spor hos os. Kamtakkerne på noget så dansk som en landsbykirke er hentet fra arabisk bygningskunst af korsfarerridderne.

De sidste fire hundrede år, rundt regnet 1500 til 1900, var for de arabiske lande et mærkeligt tomrum efter den stolte historie i oldtid og middelalder. Politisk var det tyrkervældets tid. Og det bedste, der kan siges om dette, er, at det skabte nogenlunde indre fred. Til gengæld tog de ustandselige kampe med Østrig og Rusland alle kræfter. Indtil skete intet fremskridt. Det nære østen blev for vesterlandene symbolet på det uforanderliges ro.

Økonomisk gik det på samme måde. Den 20. maj 1498 kastede portugiseren Vasco da Gama anker i Calicuts havn på Forindiens vestkyst, og da stavede grundlaget for den nære østs handelsvælde. Verdenshandelen søgte med sørutten til Indien nye veje. Først bomuldsdyrkningen i Ægypten og Suezkanalens åbning bragte sammen med olieudvindingen i Persien og Mesopotamien igen verdenshandel til den nære orient.

Socialt fik dog kun de få gavn af den nye rigdom. De brede masser levede, som for seks årtusinder siden, som fæstebønder på sultegrænsen, plagede af afgifter til jordejerne, i kløerne på byernes ågerkarle. Og kulturelt var ikke mange prægede af høj kultur, af Islam, som den er, når den er bedst. De fleste er bundvidende analfabeter, hvis skolelærdom højst består af udenadslærte brokker af Koranen.

I løbet af forrige århundrede rokkedes så denne verdens ro, i takt med det vidtstrakte tyrkerriges splittelse. Napoleons besættelse af Ægypten slog den første sprække. Da mødte resterne af de gamle kulturer første gang en sejrrig og overlegen vesteuropæisk. Det afgørende stød gav dog to strømninger, nemlig den ungtyrkiske og den storarabiske bevægelse. Efter det foreløbig største nederlag for Tyrkiet i begyndelsen af dette århundrede ville en kreds af unge officerer genrejse selve Tyrkiet. Det lykkedes nu først efter det endelige nederlag i 1920. Kemal Atatürk skabte da en velopbygget stat ud af det, der var blevet tilbage, Lilleasien.

Denne ungtyrkiske succes virkede som en ansporing for lignende kredse i de arabiske lande. Den storarabiske bevægelse opstod, drømmen om at samle alle arabere. Oprindeligt blev den stærkt støttet af englænderne, der kunne bruge den i deres kampe mod Tyr-

kiet i første verdenskrig. Men da Tyrkiet først var faldet, og England efter arabisk opfattelse havde begunstiget jøderne i Palæstina alt for meget, udviklede den storarabiske bevægelse sig henimod en stærkt fjendtlig indstilling mod englændere og andre europæere.

Nu er der imidlertid stor forskel på arabisk og europæisk nationalfølelse. Hos os er nationalfølelsen trods alle afsporinger en parallelforeteelse til det politiske demokrati. Det enkelte folk skal være frit ligesom den enkelte borger. I den nære orient er dette ikke tilfældet. Hverken i Persien eller Ægypten er nationalfølelsen demokratisk. Den kommer i højere grad fra samfundspyramidens top end fra dens grund. Den kommer ovenfra som en afledningsmanøvre fra de store i samfundet, der gør de fremmede til syndebukke for alle deres egne mange sociale forsømmelser. Mossadeq i Persien er et udmærket eksempel derpå.

Og endnu en forskel: da nationalfølelse og demokrati rejste sig hos os, var der ingen kommunisme, der udefra støttedes af en verdensmagt. Det er der i dag, hvor det er orientens tur. Afsøringen af guldforsendelser fra Sovjet til Ægypten viser blot een af de mange tråde, der spindes mellem Moskva og det nære østen. Det giver hele sagen et særligt perspektiv. Hvor frie bliver disse stater i virkeligheden, den dag de befries for vesteuropæisk formynderskab? Er uroen i dag kun spøgteri på en af historiens største kirkegårde? Eller er der tale om en virkelig nyskabelse på den gamle jordbund? Lad os prøve at belyse det gennem et eksempel — Ægypten.

Ægyptens særlige historie i moderne tid begynder med den franske besættelse ca. 1800, der afslørede svagheden i det tyrkiske overherredømme. Senere blev det kun tilsyneladende styrket af den nye tyrkiske statholder, *Muhammed Ali*, der var lige fremragende som statsmand og hærfører. Det endte nemlig med, at han, skaberen af det moderne Ægyptens rammer, gjorde sig så godt som uafhængig. Fra ham nedstammer Farouk. Men familien, der kommer fra Balkan, har altid af ægypterne været opfattet som fremmedherskere. „Rejs hjem til Albanien!“ råbte man derfor til Farouk.

Vesteuropæisk indflydelse i landet skyldes dels Suezkanalen, dels Nildalens bomuld. Franskmandene kom først, men englænderne er efterhånden blevet de dominerende. Da England i første verdenskrig kæmpede mod Tyrkiet, sønderledes derfor de sidste bånd mellem Ægypten og dets tidligere beherskere. Landet blev britisk protektorat. Under påvirkning af den ledende idé fra fredsslutningerne efter krigen blev Ægypten fra 1922 imidlertid et formelt uafhængigt kongerige. England tog dog meget afgørende forbehold, idet englænderne skulle holde garnisoner til forsvar af kanalområdet, Nildalen og Sudan, ligesom udenlandske personer og ejendomme i Ægypten skulle beskyttes på særlig måde. Og England og britiske interesser skulle afgøre, hvornår en fuldstændig rømning skulle finde sted. Faktisk er det denne traktat med senere ændringer, der er retsgrundlaget for Ægyptens og Englands indbyrdes forhold. Det er afviklingen af denne traktat, man ikke kan enes om.

Løsrivelseskræfterne fra ægyptisk side er ret brogede. Den storarabiske bevægelse, drømmen om at samle dem alle, fra Persien til Marokko, fra Syrien til Sydarabien, er næppe mere end en drøm. Man er nok fælles om Koranens gammelarabiske kultursprog og religion, men talesprog og hverdagslevevis er såre forskellige. Araberne udgør absolut ikke een nation, men mange indbyrdes rivaliserende. Som den stærkeste araberstat har Ægypten gjort krav på en lederstilling i en liga, men nederlaget for et par år siden over-

for det nye Israel var lige så uventet som afgjort og svækkede Ægypten — dog kun for at gøre dets nationalisme endnu mere brændende. Der var en plet at vaske af.

Islams nære tilknytning til det fællesarabiske kommer under disse forhold til at spille en stor rolle for den nationale udvikling. Islams hjerte ligger ubestridt i Mekka og Medina, valfartsbyerne i Arabien, men hjertet, hævder Ægypterne, er det gamle, traditionsfyldte muhamedaner-universitet i Kairo. Studenter fra alle arabiske lande samles der. At de andre arabiske lande ikke umiddelbart anerkender det åndelige ægyptiske førerskab, gør kun selvfølelsen større. De højt kultiverede og højt uddannede ægyptere — de fezbærende — er de fremmedes værste fjender. For dem er der tale om en religionskrig, hvor Islam, Storarabien og Ægypten går i eet.

De brede masser, der siden 525 før Kristus har været under fremmedherredømme, har kun i ringe grad mødt disse fremmede direkte. De embedsmænd, den lille mand har været i forbindelse med, har været indfødte, og hovedindtrykket af dem har været bestikkelse og udsugning. Hvad der overhovedet har været af retfærdighed og beskyttelse, har han haft de fremmede at takke for, fra Kambyses, Alexander og Cæsar til Napoleon og Englands lord Kitchener. De har sørget for, at nilvandet fordeltes nogenlunde retfærdigt til alle. Paradoksalt nok har alligevel netop denne beskyttelse været med til at skabe det nationale Ægypten og dets vestmagtfljendske indstilling. De forbedrede hygiejniske og økonomiske levevilkår betyder nemlig øget levedygtighed blandt småbørn. Stigningen i folketallet betyder igen vandring til byerne og udvikling af en dårligt lønnet industriarbejderstand, altså et grundlag for uro. Og med folkeoplysningsarbejdets øgede viden om andres bedre kår følger stigende utilfredshed med egne. Da reformer imidlertid kræver en ændring af hele samfundssystemet, som hidtil ikke har kunnet gennemføres ved forhandling, begynder flere og flere at spekulere på at få forandringer tvunget igennem ved magt. Og da de indfødte magthavere hidtil stort set har holdt sammen med de fremmede, rettes hadet mod begge parter. Denne udvikling er almindelig overalt i de tidligere kolonionråder, også i Ægypten.

Her træder kommunismen ind i billedet. Denne i sig selv ikke-nationale og ikke-religiøse bevægelse støtter blandt kolonifolkene netop de nationale og religiøse kræfter, fordi man herved rammer hovedfjenden, de gamle kolonimagter føleligt. Der er i og for sig gode muligheder for kommunismen. Jorden ejes af meget få, der ikke interesserer sig for udstykning eller landbrugsreformer. Der er en begyndende industriel udvikling, men ingen sociale reformer. Staten mangler ganske simpelt penge til dem. Den har ikke og kan ikke få ordentlige indtægter ved skatter, dertil er levestandarden for lav, og bestikkelig-heden og udueligheden i skattevæsenet for høj. Og vel at mærke: Ægypten har ikke som Persien olieindtægter at øse af.

Kommunismen søger at vinde indpas i tre kredse. Blandt bønderne, fellaherne, hvis tankegang er den, at godsejernes besiddelser er englændernes gaver som tak for forskellige tjenester. Når englænderne først er borte, får vi jorden, håber de. Dernæst blandt byarbejderne, der lider under arbejdsløshed i spinderierne, medens de tænker: englænderne er skyld i de faldende bomuldspriser, for de køber ikke længere så meget bomuld. Og endelig blandt studenterne. De kommer fra overklassen og bliver nu kommunister, ikke for at hjælpe folket ud af elendigheden, men for gennem det nye system at beherske det på en ny måde, nu da de gamle metoder synes at vakle. Alligevel er disse kredse i sig selv endnu små, men de er en trusel, fordi de har en verdensmagt i ryggen.

Under disse forhold bliver Wafdpartiet stedet, hvor de misfornøjede samler sig. Det er ikke noget demokratisk parti. I disse egne er politik kun noget for overklassen. Og klarer man sig ikke med argumenter, kan bestikkelser eller det, som værre er, afgøre sagen. Man har penge nok. Partiet ejer megen jord. Blandt de målbevidste ledere vil en lille del et kompromis med englænderne efter at have presset dem til det yderste, men størsteparten er ganske uforsonlige. De vil have alt straks. Den, der vil kompromis, er forræder.

Englænderne har det under disse forhold ikke let, så meget mindre som Nildalen jo ikke er det eneste sted, der skaber problemer.

Suezkanalens forsvar har voldt meget besvær og er af livsvigtig betydning for det vidtstrakte britiske rige. Alligevel har England først rømmet selve Nildalen med flådestationen Alexandria og dernæst tilbudt at lade Ægypten komme med i et fællesforsvar af kanalområdet sammen med U.S.A. og Tyrkiet. Disse rømninger betyder i flyvevæsenets tidsalder ikke nogen svækkelse af den vesterlandske militære styrke i disse egne, men kan tilfredsstille Ægyptens nationalfølelse i hvert fald hos de mere mådeholdne.

Vanskeligere ligger det med Sudan, landet syd for Ægypten. Landet er engelskstyret, men ægypterne rejser historiske krav på det, så meget mere som man fra Sudan gennem de store dæmningsanlæg kan kontrollere nilvandet, Ægyptens rigdomskilde. Netop derfor vil England ikke slippe den klemme, det herigennem har på Ægypten.

Tilskyndet af Englands vanskeligheder i Persien lagde Ægypten i oktober 1951 sagen hårdt op, og det kom til uroligheder og plyndringer af de fremmedes ejendomme. I januar i år slog kong Farouk imidlertid bak, og Wafdpartiets mægtige leder *Nahas pascha* blev afskediget som statsminister. Kongen var blevet klar over, at England og U.S.A. ikke lod sig spille ud mod hinanden, og i hans eget land var kræfter sluppet løs, deriblandt kommunistiske. Stedse højere anklagede man også Farouk selv og de regerende kredse for svindel og bestikkelser.

Farouk var netop kommet hjem fra sin bryllupsrejse foruroliget over, hvad han havde hørt. Da 300 tdr. land ved Alexandria nylig var blevet solgt til de fattige for særligt billige priser, viste listerne, at der blandt de nye „fattige“ jordejere var slægtninge til *Nahas paschas* hustru — hendes søster, hendes 12-årige niece, 10-årige nevø, hendes broder og hans kone. I nærheden af Kairos lufthavn var der 10,000 ansøgere til et andet stykke jord. Regeringen lod så trække lod om jorden, og blandt de lykkelige vindere var tre af *Nahas paschas* fætre, telefonisten i hans bolig, fire af hans sekretærer, seks af hans livvagt, indenrigsministerens broder og socialministerens svoger. Farouk annullerede lodtrækningerne.

Maher pascha kom til magten, også en nationalist, men af den mådeholdne gruppe, der søgte at lægge op til et kompromis med englænderne, hvorved Ægypten gik med til fællesforsvaret af kanazonen mod, at Farouk anerkendtes som konge af Sudan, hvad der så siden skulle lægges ind i dette sidste af reel værdi.

Den nationale ophidselse var imidlertid for stor. Man sporede en kommunistisk interesse i fortsat uro. Farouk var i alt fald ikke mand for at standse den. Trods alt var han jo kun en i den lange række af fremmede herskere, og hans personlige levned vidnede ikke om ansvarsfølelse. Hans begunstiggelse af den nye dronningens familie ved besættelse af embedsposter var et sårbart punkt. Og da i juli dronningens bror blev gjort til krigsminister, protesterede Kairos officerer. Derefter blev deres klub lukket, men en tidlig

morgen gjorde de oprør, og næste eftermiddag måtte kongen og hans nærmeste sejele i landsforvisning. General *Naguib* havde taget magten.

Begivenhederne i de sidste måneder i Persien og i Ægypten har mange lighedspunkter, selvom der også er klare forskelle. Det er de samme kræfter, der rører på sig, rettet mod de samme. Begge steder har regenten på et vist tidspunkt søgt at bremse den fart, der blev vildere og vildere, men forgæves. I Persien er shahen i dag isoleret og uden indflydelse. Mossadeq og hans reaktionære kredses afledningsmanøvre er lykkedes indtil videre gennem et fantastisk højt diplomatisk spil. I Ægypten faldt Farouk, men modsat i Persien er de reaktionære kredse sat udenfor. Måske hænger det sammen med, at englænderne ikke har turdet sende tropper ind i Persien, fordi russerne da har traktatmæssig ret til det samme — og det er dette, Mossadeq trods al nervøs krampegrad har kunnet spille sine kort på. I Ægypten sad englænderne derimod i forvejen, og der lykkedes det ikke de reaktionære at dække sig bag de fremmede. *Naguib* var stærkere end de reaktionære.

Forsåvidt er det en helt ny kreds, der med general *Naguib* har grebet ind. Det er de yngre officerer, engelsk og amerikansk uddannede, folk, der har medes over huldheden i det ældre aristokratiske officerskorps, som havde gjort en så ynkelig figur i kampen mod Israel. Selv stammer de fra det jævne borgerskab, for hvem hæren er den eneste vej frem. Aristokraterne behersker jo jorden og den højere administration.

Hvad står så *Naguib* og hans officerer for? Man kan pege på, at selve kongedømmet er bevaret — i hvert fald endnu. Et regentskab skulle styre, indtil den ganske spæde kronprins om syv år vender tilbage, men er senere skubbet til side af generalen selv. At man har sat ind mod kommunistisk undergrundsarbejde ligesom overfor de islamitiske hedsporer i Wafdpartiet kunne antyde en vis midterlinje. Men et demokrati i vor forstand er med de herskende samfundsforhold en umulighed. Derfor ser man de nye mænd efter de første ugers mere forsigtige politik efterhånden med fasthed sætte ind mod al gammel slendrian og bestikkelse. Partier opløses, og først og fremmest går man ind for en udstykning af godserne. Overfor England fører man indtil videre en henholdende politik, medens man samtidig gennem det såkaldte muhammedanske broderskab søger at komme til at beherske den storarabiske bevægelse.

Den store vanskelighed ved at opnå varige resultater vil ligge i, om *Naguib* vedblivende kan tumle folket. I dag er han populær ved sin udrensnings- og udstykningspolitik. Er han det også, når folket ikke får alle sine ønsker opfyldt — og det *kan* det ikke få — overfor England? Foreløbig afventer Storbritannien klogt Ægyptens hamskifte. Det gælder Sudans bomuld og forsvaret af Suez.

Der vil i sandhed kræves engelsk erfaring og amerikansk styrke og rigdom for at drage det vågnende ægyptiske folk ind i et vestvendt samarbejde udadtil og en frugtbar reformperiode indadtil, så Ægypten — i sin tid kulturens vugge, i vore dage det mest tilbageblevne af det nære Østens lande — for fremtiden kan komme til at vandre Tyrkiets vej, og *Naguib* blive, hvad *Kemal Atatürk* blev for Tyrkiet: Manden, der bragte skik på et gennemforsømt rige.

Imidlertid: det gamle kolonistyre er ved at falde, og noget helt nyt er gennem svære brydninger ved at dannes. Nye perspektiver åbner sig både økonomisk og politisk gennem skabelsen af en tredje verdensmagt. Den er der ganske vist ikke endnu, men den anes.

J. H. MONRAD.

Hilsen fra fru Munk

Fru Munk, der i dette efterår har fejret en festlig 75-årsdag med hilsen og hyldest fra mange venner, siger i det følgende tak derfor ved at fortælle om sin egen barndom og ungdom:

KÆRE GAMLE ELEVER og alle, der er knyttede til gymnasiet!
Min barndom og ungdom er knyttet til to præstegårde i Mygind ved Randers og Elbæk ved Horsens, og jeg må sige, at målesnorene for mig er faldet på de liflige steder, ja, det gælder da også årene i Vordingborg og Høng, der blev manddomsårene for min mand og mig. Mine forældre havde sluttet sig varmt til den grundtvigske bevægelse, og mor havde oven i købet levet Grundtvig ganske nær, idet hun fra 1863 til 71 var gift med Kristian Køster, der var kapellan hos Grundtvig. Mor blev tidligt enke og stod da alene med tre børn, og hun fik sig derfor en lille indtægt ved at have unge studerende i pension.

Mellem dem var far, der var sætter til Kristian Køster. Mor var ualmindelig indtagende, smuk og livfuld, og far var også en køn ung mand. De to fandt hinanden, og det var et lykkeligt par, der holdt bryllup i Østbirk præstegård 12. august 1875.

Far var blevet kapellan hos sin far, Janus Køster, der var sognepræst i Østbirk. Alerede der begyndte far og mor at samle jolk til aftenskole og møder af oplysende og kristelig art. Det var fars og mors største glæde at dele ud af den rigdom, de selv sad inde med, og folk var lydhøre. Man har kaldt grundtvigianismen for den glade kristendom. Det navn skyldes vel mest dens modsætning pietismen, der samtidig trådte frem. Dens tilhængere måtte ikke deltage i, hvad der ellers var naturlige livsytringer for unge mennesker og for gamle med, og den fik derved en meget mørk karakter, men der var tillige een grund til, at navnet den glade kristendom kom til at tilhøre de grundtvigske. Det var, fordi deres livssyn virkelig fyldte dem med glæde. Den glæde, der blev forkyndt af englens julenat: „Eder er i dag en frelser født“ og glæden, der er skænket os i menighedens samfund ved dåb og nadver og forkyndelse.

Da bedstefar i Østbirk 1880 tog sin afsked, blev far præst i Mygind, der lå to mil fra Randers og 1½ mil fra station.

Da vi flyttede dertil, var børneflokkens vokset fra 3 til 6, og senere kom et barn til. Jeg var dengang tre år. Det var dejligt for os børn at vokse op på landet. Far overtog efter et par års forløb selv avlingen, og det gik godt, selvom han ikke var landmand. Der var så smukt i Mygind, og jeg kan give læserne et lille indtryk deraf ved at citere et vers af en lejlighedsang, jeg engang har skrevet:

Mygind ligger lunt i læ
mellem grønne haver.
Busk ved busk og træ ved træ,
frodighedens gaver.
Skoven kranser byen smukt,
og ved bakkens fod der rinder
åen, som i munter flugt
vej til fjorden finder.

Årstidernes skiften med herlige kælketure om vinteren, der næsten altid var streng, skovens udspring om foråret med skovbunden myldrende af hvide anemoner og de duftende skovmærker. Høsten med de muntre høstfolk, som lavedes svært op, når vi børn kom ud til dem med ol og æbleskiver. Der var ingen ende på de vittigheder, der kunne opvartes med, medens måltidet indtoges. Der var jo mange om det. Foruden gårdens daglige folk, to karle og to piger, var der en høstmand og kone fra byen til at tage op. Det var varmt, og det var strengt, men humor var der over det hele, og jeg beklager dem, der nu kun oplever traktor og mejetærsker på markerne.

Det var en meget yndet sport at løbe med fiskestang langs med åens mange slyngninger, og en stor gammel bøg i et lille bøgekrat, åen løb igennem, var et kært opholdssted, da stammen havde mange siddepladser. Der blev mange navne skåret ind, især i sommertiden, når præstegården var fuld af unge sommergæster. Mor var utrolig opfindsom til at iværksætte ture til skoven, enten det nu var hindbær, der skulle plukkes, eller det var fødselsdagene, det gjaldt, eller det var hjertegræs på engen, der skulle plukkes, og altid var der en godt læsset kurv med julekage og chokolade.

Vi havde landsbyens børn til daglig omgang, men vi havde vor skolegang hjemme. Mor lagde grunden med at fortælle de bibelske fortællinger og synge de bibelske sange med os. Så fik vi lærerinde, og i to år blev vi undervist af vore to ældre søstre, der var meget kærlige og søde mod os.

Der samledes snart mange mennesker til gudstjenesterne i den lille kirke. Der var trang til at høre de nye toner. Bagefter var der mange i præstegården til kaffe, og mange fra andre sogne, da far var den eneste grundtvigske præst der på egnen, og der var liv og røre over det hele. Jeg har fra lille af været glad for at komme i kirke, og fars tale forstod jeg så godt. Det var smukt at høre ham messe og lyse velsignelsen med hans skønne, klangfulde røst. Han var en noget ængstelig og bekymret mand, men han var helstøbt, og han gik aldrig uden om noget, der krævede mod og handling. Mor var af naturen lys i sindet, og det var hendes lyst at hjælpe, hvor hun kunne, både med praktiske råd og gode ord.

Den gang kendte vi ikke til radio og grammofoon, men vi havde det, der var bedre, når vi om aftenen samledes i stuen med vort håndarbejde, og mor læste højt for os af gode bøger, medens hendes strikkesøj samtidigt voksede. I en lejlighedssang, min svigerinde har skrevet, lyder et af versene sådan:

Morgenen bringer den signede dag,
aftenen altid sov sødeligt nynner.
Timerne under det gæstfrie tag
slutter med fred, som de begynder.

Jeg skrev en lille sang til fars og mors sølvbryllup, en sang, hvori der er et par vers, der også skildrer livet i præstegården, og som jeg har lyst til at gengive:

*I mark og skov som børn vi om
i frihed kunne trave,
til aftenstund med køling kom
og samlede os i have.
Her er slet ingen røver, hør,
dog faldt vi ofte i hans klør
og blev til røver kronet,
mens sang fra stuen toned'.*

*Du gamle have, i dit skød
vi kunne ret os more,
til enkemand du os indbød,
da vi blev mere store,
og under grønne bladehang
vi endte dagen tit med sang.
De ungdoms melodier,
som aldrig i os tier.*

Mor havde den evne at kunne spille alle melodier harmoniseret efter øret, og det var fars lyst i mørkningen at gå op og ned ad gulvet og synge til mors spil, hvad vi andre jo også gerne ville. Vore ældre søstre sang og spillede også smukt, og det prægede hjemmet, enten det nu var den ældstes ny og ældre sange eller den yngres muntre viser.

Far var præst i Mygind til 1900, da han blev forflyttet til Elbæk i Gangsted-Søvind pastorat, og også der fik han en god velkomst, men der var sorg i Mygind, da han og mor forlod byen.

Den sidste sommer i Mygind var meget begivenhedsrig, da far havde jubilæum som præst i foråret, og der var sølvbryllup 12. august og i september stor indkvartering, hvor kong Christian, den gang prins og kaptajn ved garden, overnattede i præstegården, og hele garden havde kvarter i vor lille by. To regimenter til var indkvarterede i de følgende dage. Det var meget morsomt.

Jeg var blevet forlovet med Ejnar Munk 1898. Han havde et par år før været lærer for mine to yngste brødre, og han deltog også ivrigt i, hvad der rørte sig i præstegården. 1902 havde vi bryllup i Elbæk den 12. august, og havde min mand levet, kunne vi i år have holdt guldbryllup. Desværre døde mor i 1903, og det var meget svært for far og for os alle. Min søster Dagny overtog så husmoderens gerning, men det hindrede os ikke i at drage dertil i ferierne med hele børneflokkene, for at de også kunne lære livet i en præstegård at kende, og de har hos bedstefar og moster Dagny hentet de skønneste minder.

Til slut ønsker jeg alle en glædelig jul og beder tilgive, om det, jeg har skrevet, er blevet for langt.

Hjertelig hilsen.

INGEBORG MUNK.

Det
mundtlige
ord
og det
skrevne

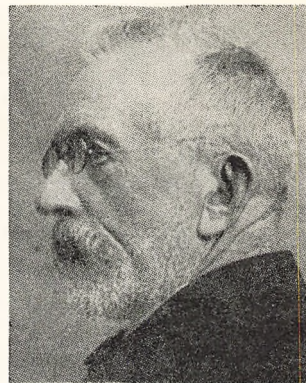
VALDEMAR BRÜCKER

7 100-året for hans fødsel

DET ER I ÅR 100 ÅR SIDEN, at *Valdemar Brücker* blev født. Mange af de mennesker, der har haft tilknytning til Høng Højskole, vil eje stærke minder om denne Mand, fordi han år efter år et par slægtled igennem havde beriget efterårsmoderne med sine åndsfulde ord og sin stærke personligheds magt.

1926 var det sidste gang, han talte ved et sådant møde i Høng. Han havde besluttet, nu da han var 73 år, at lade det være slut med sine foredrag på dette sted. Jeg husker, hvorledes jeg som 17-årig gymnasieelev bevægedes, ikke så meget af Brücker's ord som af Tormod Jørgensens afskedstale ved denne lejlighed. Han mindedes de mange år, hvor Brücker havde ført ordet, og han nævnte navne på de mange, som helt tilbage til Anders Jørgensens forstandertid havde talt sammen med Brücker, men som nu forlængst var gået bort. — Når nu Brücker også sagde farvel, følte Tormod Jørgensen, at en epoke, der strakte sig helt tilbage til højskolens gyldenår, nu med Brücker gik ned af talerstolen. Og jeg erindrer tydeligt, at hans stemme knækkede over, og at han brast i gråd, inden han fik udtalt det sidste takkeord til Valdemar Brücker.

Som nævnt husker jeg ikke indholdet af Brücker's tale ved denne lejlighed. Måske var jeg også for ung til at nemme, hvad han havde på hjerte. Men det er ejendommeligt, at jeg, skønt det var første og eneste gang, jeg hørte ham, at jeg endnu i mit øre bevarer klangen af hans stemme, en underlig duvende, dæmpet, åndsmættet foredragsform, en klang, der mindede om bølgegangen ved vore kyster.

V. Brücker

Der gik over tyve år, før jeg atter tænkte på Brücker's navn. I studentertiden spiller den radikale tradition med Brandes' navn en stor rolle for mange provinsstudenter. Det grundtvigske ringeagtes i akademiske kredse „som ikke fint nok“. Først når brandesianismens, radikalismens og eventuelt marxismens stærke tag i ungdommen har ligesom løbet linjen ud og kastet skær over sin egen begrænsning, først da begynder der en spørgen, om der ikke i det jævne og milde grundtvigske gemte sig en styrke, der overgik den brandesianske åndsretnings intellektuelle kritiske tvivl og faustiske grublen.

På et bibliotek i hovedstaden lånte jeg en dag en bog, der indeholdt artikler, taler og prædikener af Vald. Brücker. — Jeg så i forordet til denne bog, at den var udgivet på initiativ af *Ejlf Jørgensen*. Jeg tænkte, at når *han* havde ønsket denne bog udgivet,

måtte der være noget fint gemt derinde i værkets blade. For Ejlf Jørgensen hørte til de mennesker, om hvem man siger, at i dem er der ikke svig. På hans navn og ord turde jeg næsten være sikker på, at det var af værdi at tilegne sig indholdet. Det var ligesom han atter blev min gamle lærer og vejleder — og som førtes jeg ind på hjemlig grund. Læsningen af denne bog betød, at jeg efterhånden stiftede et ganske godt bekendtskab med hele Brückers produktion. Og jeg tiltaltes meget af den diskrete måde, hvormed han talte om de største ting. Men lige så stærkt tiltaltes jeg af hans skarpe hjerne og den præcise måde, på hvilken han klart og tydeligt tilkendegav sit og Grundtvigs syn på det lille *troens ord*. Her var al tågesnak og udenomspassiar blæst væk. Hans bistre bemærkning om, at han ikke ville lade sig hovmesterere af biblen, var jo kun en konsekvens af hele hans grundsyn på det mundtlige ords store og ejendommelige historie i slægternes levnedsløb og i folkeslagenes liv.

Det er dette sidste, som jeg føler anledning til at dvæle lidt ved. Brücker har nemlig i et skrift udgivet for 40 år siden (altså i 1912) søgt at trække linjerne op i sit syn på det mundtlige og skrevne ords forhold til hinanden, et syn, der på sin vis må revolutionere menneskenes og folkeslagenes betragtning af dagligliv og af skolens og kirkens liv. Hans syn er et forsøg på udførligt at gøre det klart, hvad Grundtvig mente med sin megen tale om „det levende ord“ og sin skarpe fordømmelse af bogstavlærdommens betydning både for børn og voksne.

Den nævnte bog hedder „Ord og Skrift“. Og den indledes med de bemærkelsesværdige ord, , at den, der ikke fatter den dybe forskel mellem skriftordet og det talte ord, har overhovedet intet forstået af Grundtvigs livsanskuelse.

I det første kapitel når Brücker frem til at hævde, at ordene vel tilsyneladende kun er lyd og luftbølger, der hurtigt henvejres, men at de dog altid kommer frem hos mennesker som udtryk for noget menneskeligt, som bryder på. Jo mere ordet *dækker* det, der bryder på i sindet, des stærkere magt har det. Medens omvendt ord, der ikke er udtryk for noget dybt i menneskets sind, let nivelleres og bliver til bare lydbølger. Han siger videre, at det at møde en mand, der er et med sit ord, betyder at møde hans personlighed. For den kan ene fuldt og helt åbenbare sig i ordet. Gennem ordets indhold, støttet af stemmens klang får vi udtryk for, hvad der lever i den talende. Videre påpeges, at idet personligheden åbenbarer sig i ordet, er der banet vej for gennem talen at forplante personligt liv. — Og han konkluderer første kapitel i den opfattelse, at der vel næppe er andre veje, ad hvilken personligt liv kan forplante sig end gennem ordets.

Om bogstavskrift citerer han Søren Kierkegaards bemærkning i „Stadier på Livets Vej“, hvori det hedder: „Tag en bog, den mådeligste, der er skrevet, men læs den med den lidenskab, at det er den eneste, du vil læse: Du læser til sidst alt ud af den, d. v. s. så meget, som der var i dig selv, og mer læste du dig dog aldrig til, om du så læste de bedste bøger.“

Og Brücker påpeger videre, at menneskeslægten, længe før den lærte at skrive, mange steder havde levet et rigt liv, og at der *før* omgangen med bog og pen blev almindelig i Europas moderne tidsalder, var levet stort og rigt, samt at sproget havde udviklet sig frodigt uden bogavl. Han påpegede endelig, at den omstændighed, at statssamfundene begyndte at nedskrive love, har medvirket til en overdreven tro på bogstavers værdi. Man har ligefrem troet, at magten ligger i selve det skrevne ord. Og Brücker mener, at avisernes store magt beror på den overtro på skriftordet, der er overleveret fra

gammel tid. Når blot folk har set noget på tryk, føler de sig ganske vis i deres sag. Han mener, at den omstændighed, at en redaktør erhverver en mystisk magt, når han anvender gloserne „*vi mener*“, ligeledes er en reminiscens fra hin tidsalder, hvor det skrevne regnedes for særligt fornemt. Og dog er det skrevne ord kun et mangelfuldt billede af det levende, mundtlige ord. Den megen moderne litteratur har yderligere styrket troen på og teorien om det skrevnes magtfuldkommenhed.

Brücker tager ordet „Fred“ og anstiller overvejelser angående dette ords begreb. Han siger: Ser jeg det skrevet, og jeg kan læse, da kan jeg se, at der står fred, men hvad dette vil sige, kan bogstaverne aldeles ikke fortælle mig. Hvordan skal man da få fat på, hvad det er? Ja, åbenbart kun ved at møde freden, sådan som den kan bo i et andet menneske, og møde den netop gennem hans munds ord. Og hvis man ad denne vej har lært fred at kende og så ser ordet skrevet, så møder jeg dog ikke i disse bogstaver freden selv, men kun det helt døde begreb.

Brücker ser heri beviset på, at den åndelige verden kan afbildes i skrift, *for hvem der kender den*, men den kan aldeles ikke åbenbare sig og ikke forplante sig *ved* skrift. „Selv de bedste bøger,“ siger han, „kan ikke skabe det mindste åndelige liv, de kan kun beskrive og betegne det for dem, som lever det.“

Og om „grammofonstemmerne“ siger han, at selv om et menneskes ord vil kunne gengives aldeles tydeligt, så er det dog gengivelse og ikke ordet selv. Og personligheden kan ikke leve selv i den mest fuldkomne gengivelse.

Livet kan ikke gå over i det døde „og så blive levende igen ved at drejes på en valse“. Ordet har tilløb fra de tusinde kilder i menneskets indre, men ordet i en grammofon har tilløb fra — ingen ting, og det udretter derfor intet i livets verden.

Brücker mener, at det er et selvbedrag, hvori utallige gør sig skyldig, når de antager, at skriftens ord ejer magt til at udrette noget på egen hånd i åndens verden.

Hvad er da bogens og bogstavens opgave? Det alene at meddele og udbrede kundskab og indsigt. Ja, her synes skriften at have et fortrin for det talte ord, fordi skriften kan man atter og atter vende tilbage til, ligesom man ved bogen kan indprente sig en mangfoldighed af enkeltheder.

Også om åndelige, hjertelige forhold kan bøger give *besked*. Litteraturen, historiske og religiøse værker fortæller jo herom. Men *et*, siger Brücker, kan jeg aldrig vinde ad den vej: delagtiggørelsen i et liv, som jeg i forvejen ikke lever, hvor omhyggeligt det end er beskrevet.

Og endelig behandler Brücker det spørgsmål, hvad der vel ville ske, om man tænkte sig al tale og hørelse borte. Han mener, at menneskelighed dermed ville forsvinde, al udvikling være forbi, ligesom alle åndelige og hjertelige ytringer ville forsvinde — selv om verden lå fuld af bøger. Menneskelivet ville hurtigt gå til grunde.

Om Biblen som en bog, der ejer selvstændig magt, må Brücker indtage samme holdning som overfor ethvert andet skrift. Han siger: Det må helt og fuldt opgives, at noget *skriftligt*, om det så var af Jesus Kristus selv, skulle eje selvstændig magt. Men så må jo skriften *om ham* endnu mindre kunne klare en sådan opgave.

Og han gør Grundtvigs ord til sine, idet han skriver:

„Den (Biblen) er ikke ordets og livets kilde, men hvis den betragtes sådan, da vil dens bogstaver langt fra at oplive de døde, dræbe de levende.“

Og han påstår, at *ingen* i Biblen har læst sig til kristentroen som et liv.

Det vanskelige spørgsmål, hvorfra da kristentroen har sin kilde, klargør han således: (Gengivet omtrent ordret)

Berer ordets magt på, at det er udtryk for personlighed, så denne og ordet er ét, da forstås, hvordan det kunne have så uendelig meget at sige, at der kom en, som helt kunne gøre sig til et med sine ord, i en forstand som ingen anden kunne det. Og denne var Jesus Kristus. Det er åbenbart derom, der udtales den hemmelighed, at ordet blev kød og tog bolig iblandt os.

Gennem hans personlighedsmættede ord er kristentroen forplantet gennem slægterne. Særlig i et ord, troens ord, trosbekendelsen ved dåben har han givet sin personlighed fuldt og helt. Og i det ord vandrer han gennem alle tider og slægter og modtages på første hånd af enhver, der tager imod det ord, som kaldes „livets ord“ eller „troens ord“.

Brücker kræver, at livet og undervisningen i skolerne bør tage præg af den opfattelse, at ånd kun forplantes ad det mundtlige, levende ords vej. Men til sin sorg ser han i stedet, hvordan eksamensterperi og fagidioti allerede i barneskolen kvæler det mundtlige ord på modersmålet. Han ser en stor fare heri og hævder, at en skønne dag står vi som et måske meget kundskabsrigt folk, men et folk, som er udtømt for sine bedste safter, som ikke har nogen ret vilje til at leve, fordi det ikke har nogen ret livsfølelse. Han benægter, at kundskab er magt; de er i sig selv magtesløse, siger han. Kun i livets tjeneste har de værdi.

Han anbefaler derfor, at *bøgerne lukkes i og munden op*. At kundskaberne betragtes med den personlighedens overlegenhed, som alene kan give dem plads som tjener for livet. Han ønsker barneårstidens undervisning indskrænket til færdigheder i læsning, skrivning og regning, og vil mene, at ungdomstiden er den egentlige oplysningstid.

Til slut fremfører Brücker i sin bog nogle kønne betragtninger angående ordet i evighedens liv. Han skriver således:

„Er min påstand rigtig, at evighedens liv er et ordets liv og ikke et liv, hvor man skal bruge bøger, da vil alle, som glæder sig ved håbet om et evigt liv, kunne forstå, at livet her bør ordnes i retning af, hvad der engang skal blive dets hele præg og lyst . . . Så de må forstå, at det må være ret at lægge al mulig vægt på ordet, berede så gode kår som muligt for ordets liv, medens al hersen med bøger er det tarveligste surrogat . . . Det må derfor kraftigt betones og erkendes, at Kristus ikke er kommet for at kalde en flok læsere, der sidder med hver sin Bibel, men for at danne sig et folk.“

Set på baggrund af disse, af Grundtvig og Brücker forfægtede, anskuelser om det mundtlige ords magt og mission, forekommer det mig, at i forhold hertil er ydre sociale revolutioner i og for sig af ringe omfang. Spørgsmålet er så, hvorledes denne „lov for åndens virkning“ kan gøres rigtig frugtbringende og forståelig. Her skorter det på indsats fra nutidens grundtvigianere, der dog synes at være de eneste, der vil kunne gøre disse tankers værdifulde indhold levende i skolen, i videnskabens og kunstens verden — og i selve menneskelivet.

GUNNAR HANSEN.
(1927)

Mindeord

Aage Stevns

ATTER ER en af de gamle elever fra Høng Gymnasiums første år gået bort. I årsskriftet for 1949 stod at læse, at Magnus Stevns var død om foråret, og nu meddeler aviserne, at hans broder *A a g e S t e v n s*, sognepræst til Vrensted—Tise, provst for Børglum og Hvetho herreder i Vendsyssel, er afgået ved døden efter længere tids sygdom på centralsygehuset i Hjørring.

Aage Stevns

Brødrene Stevns var i Høng sammen i 1921, Magnus i ældste og Aage i yngste klasse. Magnus måtte imidlertid afbryde et år på grund af sygdom, og Aage blev derfor student et år før broderen, 1923.

De var sønner af højskoleforstander Ole Stevns og hustru, Kvissel, og var allerede som unge selvstændige personligheder, prægede af det hjem, de var udgået fra. De havde begge en enestående evne til at blive midtpunkt i kammeratkredsen. Der var noget ved dem, som virkede tiltrækkende, fordi de altid havde noget på hjerte, problemer at tumle med, tanker at meddele, og fælles for dem begge var deres sans for poesi og skønhed i livet, således at omgangen med dem føltes berigende.

Og nu er de begge ikke mere. Det er vemodigt for os, deres kammerater og venner fra den tid, at tænke på.

Senere, i København, skiltes vel vore veje. Aage Stevns studerede teologi og blev kandidat i 1929; var derefter nogen tid højskolelærer ved sin faders højskole i Voldby ved Grenå, men blev allerede i 1930 sognepræst i Vrensted i Vendsyssel. Skønt livet førte os i forskellige retninger, ikke blot bogstaveligt, ophørte forbindelsen dog aldrig. Der kunne gå år imellem, at vi hørte fra hinanden; men når der så blev udvekslet breve, var kontakten der med det samme, venskabet fra ungdomsårene var stadigvæk i live, ventede kun på en ydre impuls for at blomstre op igen. Det mærkedes tydeligt, da vi for 4 år siden samledes i Høng for at fejre 25 året for vor studentereksamen, og det mærkedes i de breve, som blev udvekslet i forbindelse dermed.

I et brev, der næsten er som en efterladt hilsen til hans venner fra den tid, skriver han: „For mig blev denne jubilæumssammenkomst en meget stor oplevelse, fordi jeg synes, at vi ikke alene fandt tilbage til både hel- og halvglemte minder, men også fr em til hinanden igen til fornyet håndslag på venskab og kammeratskab.“

Om hans forhold til sin gerning og de mennesker, han kom til at virke iblandt, vidner følgende smukke ord i Vendsyssel Tidende:

„Stevns var en alvorlig og ydmyg Guds tjener. — Gennem 23 år har han samvittighedsfuldt røgtet sin ofte vanskelige præstegerning i sine to sogne. — Var der sorg i et hjem, kom han på en egen stilfærdig måde og bragte trøst, og Stevns havde så mange gode menneskelige egenskaber og var meget afholdt i sine sogne såvel som over hele provstiet. — Det er med dyb vemod og sorg, egnen her modtager budskabet om provst Stevns' død, men sorgen rammer hårdest hjemmet, der har mistet en god og trofast ægtefælle og en ærlig og opofrende far. Der er seks børn. De tre er voksne, men den yngste er kun seks år.“

Aage Stevns var lykkelig i sin gerning. Det er derfor dobbelt vemodigt at tænke på,

at han måtte afbryde den i en så forholdsvis ung alder. Han skrev for nogle år siden til mig: „Vi har altid, fra første færd til i dag, været overordentlig glade og taknemmelige for at være her og bliver, som årene går, bestandig bundet nærmere til de mennesker, vi lever iblandt. Aldrig en dag i de 18 år, vi har været her, har vi ønsket os andetsteds hen eller til en anden gerning. Det er næsten beskæmmende lykkeligt at kunne sige det sandt, men sådan er det nu engang.“

Den, der kan sige sådant med sandhed, har ikke levet forgæves. Hans minde vil leve i taknemmelige menneskers sind.

Også hans gamle kammerater fra skoletiden, mellem hvilke undertegnede er så lykkelig at regne sig blandt hans nærmeste, vil bevare mindet om Aage Stevns som en god kammerat og en trofast ven.

Helsingør, 30. oktober 1952.

AGE FJALLAND.

Anton Pedersen

Når man til daglig færdes blandt unge, rettes tankerne naturligt mod fremtiden, mod det, som livet skal bringe de unge, — mere på det end på det punktum for forhåbninger om at udrette noget, som døden må være. Desto ubarmhertigere, når døden — uventet for os — rammer en blandt flokken. Indenfor mindre end et år er det sket fire gange blandt årgangene efter 1939.

Arne Holst Hansen (1941) nåede vi lige at mindes i forrige årbog. Ikke længe efter fik vi at vide, at Anton Pedersen (1943) var bukket under for den stofskiftesygdom, han havde lidt af lige siden barndommen, men som han ikke lod sig mærke meget med i de år, han var her. Efter eksamen havde han fortsat i København med handelsstudier og havde forlængst skabt sig en eksistens som korrespondent. Han står for os som en venlig elev, der trods sygdom bevarede et godt humør, og vi mindes ham som en trofast deltager i elevsammenkomsterne i København.

Anton Pedersen

Stig Nielsen

En mørk januarmorgen gled flaget på halv for at fortælle, at en af kammeraterne, Stig Nielsen i II ns, ikke mere ville vende tilbage til os. Et par aftener i forvejen var en revolver ved en ulykkelig hændelse gået af og havde ramt, som det nu viste sig, dødeligt.

Stig Nielsen

Når gamle mennesker dør, måske efter et strengt sygeleje, kan døden komme som en befrielse. Naturens orden sker jyldest. Men når det er unge mennesker, det drejer sig om, synes man uvilkårligt, at det er mod naturen, at de skulle dø, og man stammer sit hvorfor? Modsætningen forekommer så grell mellem den raske unge mand, der morede sig som nogen ved elev-inde-aften et par dage i forvejen, og den blege, spinkle dreng, der lod sin kraftløse hånd hvile i moderens derude på Sæby sygehus. En bange spurveunge, en bævende due. Hvorfor, og hvorfor netop ham? Stigs mor forsøgte tappert at finde en mening i det, der forekom uden mening: min sprællevende søn ville ikke have egnet sig til at sidde som lammet invalid i en rullestol. Hvem ved, hvad han er blevet skånet for ved at det gik, som det gik. — Nej, det er der ingen af os, der ved. Vi kan kun, som vi forsøgte på det den morgen, i den dybeste medfølelse med Stigs nærmeste, synge om den bævende due og tro på, at også den bliver hjertet.

Karl Vilhelm Petersen

Karl Vilhelm Petersen

Og så en solskinsdag i maj, i Rigshospitalets kapel Karl Vilhelm Petersens (1950) begravelse. En forsømt sukkersyge havde slået ham ud, hans midler var opbrugt. Han havde ligget død i flere dage på sit værelse, da nogle af hans Høng-kammerater fandt ham. De — og ikke familien — ordnede det hele. Mod al forventning fyldte arbejds- og skolekammerater kapellet, og det blev til en begravelse, vi alle vil huske.

Rigshospitalets præst havde af en af kammeraterne fået at vide, at noget af det, de stærkest mindedes fra deres skoletid i Høng, var gennemgangen i dansktimen af Kingos *Far, Verden, farvel*. Over den salme og dens parallel og dog dybe modsætning, Grundtvigs *O, kristelighed* var pastor Lissners tale bygget, en ejendommeligt og levende tale, der virkede meget stærkt.

Også undertegnede talte fra skole og kammerater og sagde blandt andet, at Karl Vilhelm sikkert ikke altid har haft det nemt, ensom som han må have været. Han stammede fra gårdmandsfolk, fra et befolkningslag, der ellers nok holder sammen slægtsvis, men som derfor også med nogen mistro kan se på dem, der bryder ud af det tilvante, „det er jo ikke at bestille noget, at læse“. Karl Vilhelms nærmeste slægt døde før han, og den lidt fjernere fjernede han sig vel selv fra, da han som så mange andre af vore elever brød ud fra det tilvante, da han ville læse. Lidet bandt ham, mere lokkede andetsteds. Han blev student og havde planer om at udnytte sine sprogkundskaber videre ud — på Java. En vis kapital, fædrenearven, gjorde den ensomme ret uafhængig. Han var ikke på det punkt heller bundet til andre mennesker. Javaplanerne måtte dog udsættes, og han kom i gang herinde, så vidt han fortalte mig, ganske godt. — Men storbyens ensomhed har han lært at kende, og den kan være knugende for provinsstudenter. Og til sidst dødens ensomhed. Og Karl Vilhelm havde i døden ikke en eneste om sig. Storre ensomhed gives der vel ikke for et menneske.

Ensom, og så havde Karl Vilhelm jo dog venner. Han var nemlig selv venlig, åben og godmodig og tog sine nederlag med ligevægt. Han havde ikke svært ved at komme i kontakt med mennesker. Hans skolekammeraters hjælpsomhed efter hans død er et meget smukt vidnesbyrd derom. Der var dem, der tænkte omsorgsfuldt på ham. —

J. H. MONRAD.

Ud i den vide verden!

Internationalismen — en nødvendighed for os

Stud. polit. *Johs. Lund Pedersen* (1948) fortæller i det følgende ud fra egne oplevelser og indtryk om internationalt samarbejde og ungdommens andel deri.

ET KARAKTERISTISK TRÆK for årene efter den anden verdenskrig er det stigende antal af organisationer, der enten som sit hovedformål eller gennem sin almindelige virksomhed ser det som en opgave at virke for øget forståelse de forskellige nationer og folk imellem. Ikke mindst gælder dette i dag her i Vesteuropa, hvor den gamle tanke om et forenet Europa nu i vide kredse synes at blive betragtet som praktisk politik.

Nogle organisationer — som selve Europa-bevægelsen — ser det som en direkte opgave at agitere for det forenede Europa. Andre — som den europæiske ungdomskampagne — ønsker blot at stille problemerne til debat.

Hvad der er det rigtigste, er det ikke pladsen at diskutere her. Derimod interesserer det os, hvem det er, der med den største interesse tager del i disse bestræbelser. Om det er den ældre generation, eller det i første række er ungdommen?

Det er naturligvis vanskeligt at fælde nogen afgørende dom. Derfor skal der her kun konstateres, at det i glædeligt mange tilfælde har været unge, der har været ledende i arbejdet. Hvorfor de har været det, og om de har været det i tilstrækkelig grad, skal der blive gjort forsøg på at vende lidt tilbage til mod slutningen.

For at det hele ikke blot skal blive teoretiske udredninger, vil jeg imidlertid have lov til forinden at omtale tre arrangementer fra den forløbne sommer, som jeg selv fra deltagelse har praktisk kendskab til, hvor ideen har været det internationale og europæiske samarbejde, og hvor deltagerne har været ungdom fra de europæiske lande.

Først Genève-skolen.

For uindviede vil dette navn sikkert ikke sige meget. Så meget desto større en realitet er imidlertid skolen for de hundreder af unge skandinaver, der i årene siden stiftelsen i 1931 i hold på 30 har haft det held at blive udvalgt af deres organisationer til at deltage i en sommers kursus på denne.

Genève-skolen som institution og idé må vel betragtes som en frugt af tyvernes folkeforbundsoptimisme, men ved skæbnens ugunst nåede den først at komme til fuld udfoldelse i det årti, hvor den storpolitiske udvikling mere end alt andet gav anledning til pessimisme.

Genève-skolens officielle navn er „Den nordiske folkehøjskole, Genève“. Men på især to områder adskiller skolen sig fra en almindelig højskole. For det første mangler man et fast opholdssted, og for det andet har skolen ingen fast leder (ingen højskoleforstander).

Begge dele kan være et stort handicap for en skole. Men det kan også, og jeg tror, at dette er tilfældet for Genève-skolen, blive et udmærket middel mod at stagnere, mod traditionsbundethed.

*Det ny
folkeforbundspalads
i Genève,
som nu anvendes til
forskellige
internationale
institutioner under
FN*

De første 14 dage af det årlige kursus tilbringes på en eller anden nordisk højskole, hvor der gives en almindelig indledning til studierne. I Genève må man også fra år til år se sig om efter nye lokaler. Heraf kommer det, at skolen i 1951 slet ikke havde til huse i Genève eller i Svejts. Fra en lille bjergby Gex i Frankrig tog eleverne daglig ind til Genève.

Stort anderledes var det ikke i år. Godt nok lå vor træhytte i Svejts — men så nær den franske grænse, at den letteste vej til Genève var at tage gennem Frankrig. Det vil blandt andet sige, at vi daglig i hver retning skulle passere 4 toldsteder. Med formalistiske toldere kunne det have været drøjt nok. Som det gik nu, lærte de os snart så meget at kende, at vi uden videre kunne gå igennem. Alt dette forhindrede dog ikke et par sammenstød de første dage. Baggrunden var det velkendte fænomen, at intet steds er vinen så god og billig som i Frankrig. Fristende var det derfor straks efter ankomsten til den svejtsiske hytte at liste ad skovstien (hvor der ingen bevogtning var) over til den 800 meter derfra liggende franske by Ferney-Voltaire og få sine lagre af rødvin, Dubonnet, o. s. fr. fyldt op. Til skade for arrangementet var der imidlertid 30 mennesker, der samtidig havde fået denne geniale tanke, og det undrer da vel ingen, at rygtet om en karavane af disse dimensioner (hver deltager havde vel gennemsnitligt 5—6 flasker — for hver tre flasker indrømmedes der nemlig en vis rabat på pantet for flaskerne — og man er vel økonomisk!!!) også kom toldvæsenet for øre. Og resultatet var, at den næste morgen mødte bevæbnede gendarmere op for at fortælle den uforstående forsamling, at skovstien for fremtiden måtte betragtes som spærret, og at vi alle skulle gå den tre kilometer længere vej — gennem tolden.

Nu skal man dog ikke tro, at opholdet i Svejts kun gav anledning til så „bitre“ oplevelser som ovenstående.

Hovedformålet med opholdet i Svejts og Genève var studiet af de internationale organisationer. Men derudover var der rig lejlighed til gennem deltagelse i lokale arrangementer at lære den lokale befolknings liv i arbejde som i fest at kende. Jeg tænker på sommerfesten i den allerede nævnte franske bjergby Gex (hvor det lykkedes for en del af os ved forevisning af nogle ganske uvedkommende kort fra Genève at sikre os plads på den fineste reserverede række under festspillet og de store optrin fra Ludvig d. XIV's tid) eller den store blomsterfest i Montreux (som dog desværre om aftenen druknede i regn netop som det festlige, folkelige konfettislag skulle tage sin begyndelse i byens gader).

Til trods for den store oplevelse det så afgjort var at tage del i disse og endnu flere foranstaltninger (jvf. at vi også hørte foredrag og diskussioner om lokale spørgsmål som kvindernes valget, de svejtsiske politiske partier, den svejtsiske fagforenings- og kooperationsbevægelse m. v.), så mener jeg dog at kunne fastslå, at det, der gjorde det største indtryk på os under ugerne i Genève, alligevel i første række var mødet med de internationale organisationer.

For de fleste af os havde det vist i forvejen været således, at disse mere eller mindre var uvirkelighed for en. Man kendte en mængde forkortelser, men vidste vel ikke altid, hvad de dækkede over.

Og nu oplevede man pludseligt, at der bag det brogede virvar af bogstaver skjulte sig levende arbejdende organismer.

Dette var t. eks. tilfældet med ILO. Hvor mange ved f. eks. mere om disse bogstaver, end at de er forkortelsen for den internationale arbejdsorganisation i Genève. Enkelte mener måske i denne forbindelse også at have hørt noget om konventioner og recommandationer, men hvad meningen hermed er, og hvad organisationen iøvrigt arbejder med og for, fortøner sig for de fleste i mørket. Selv som polit. måtte man indrømme, at ens viden på dette felt var stærkt begrænset.

Og så kom man til Genève.

Får lejlighed til at følge ILO's årlige kongres, hvori 3—400 delegerede fra 60 nationer i 4 uger forsøger at nå til enighed om forslag til forbedringer og aftaler om arbejdsforhold m. v. inden for de forskelligste erhverv.

Man bemærker straks det specielle og lad mig understrege det positive ved denne af FN's mange „særlige institutioner“, at såvel arbejdsgiverne som arbejderne og regeringerne er repræsenteret i hvert lands delegation. Hertil kommer så en række eksperter og rådgivere. Man ser delegaternes brogede skare: indere, tyrkere, æthioperere, mexikanere, liberere og kinesere (men Nationalist-Kinas folk) i hjemlandenes farver og klæde- dragter.

Man hører den tidligere franske ministerpræsident Ramadier åbne kongressen, og man ser den brasilianske arbejdsminister blive valgt til præsident for forsamlingen.

Man oplever den skjulte og åbenlyse tovtrækning mellem øst-vest. Man hører her polakkernes lange taler (på polsk, som ingen af de officielle tolke forstår, men hvor taleren i sidste øjeblik røber, at han alligevel selv har medbragt en tolk, som muligvis kan klare oversættelsen til engelsk), der altid slutter med en række ændringsforslag, som igen straks støttes i lige så lange taler fra Tjcekoslovakiet og Ungarns side.

Eller man hører den argentinske regeringsdelegerede udlægge „Peronismen“ som den livsanskuelse og det praktiske system, der har overvundet det gamle skel mellem arbejde og kapital, og hvorunder børnene altid er glade og legende.

Man hører amerikaneren i store ord forsikre verden om, at det ikke er fra Amerika, men fra øst, at faren truer. Endvidere forsikrer han, at der aldrig mere skal udgå en depression af 30'ernes format fra USA. (Man ånder uvilkaarligt lettet op.)

... man får, som repræsenterende „the liberal press in Denmark“ udvirket sig et pressekort ...

... og kommer derigennem med til generaldirektør Morses store årlige Cocktail-party for de delegerede, ILO's funktionærer, diplomatiet og pressen ... man smager på vinene, tager for sig af snitterne og kagerne, lytter til musikken, lister videre ud i det pragtfulde folkeforbundspalads's vandrehal, hvor man forsøger sig som danser, — og har derefter resten af aftenen selskab af den Costa Ricanske regeringsdelegeredes intelligente datter.

Kort sagt: man er på een gang dumpet ned i et af centerne for den internationale politik (der tænkes her på ILO!). Man indånder pludselig lidt af manegedufften fra verdenspolitikens store cirkus (der tænkes her på ILO's kongresforsamlinger!).

Man man må løsrive sig og i stedet tænke på skolens arbejdsprogram.

De daglige opgaver bestod i at følge forhandlingerne i ILO's plenarforsamling og i udvalgene. For dette formål var vi opdelt i grupper med selvstændige arbejdsopgaver, der bl. a. gik ud på at opsøge de delegerede og udspørge disse om spørgsmål, der var til behandling på kongressen.

I en sidebemærkning har man måske lov til i denne anledning at notere, at vi måske

efter et par ugers forløb gjorde den opdagelse, at mange af de delegerede endnu ikke havde nået at danne sig et sådant overblik over arbejdet, arbejdsformen og de problemer, der iøvrigt var til behandling på kongressen, som vi selv (det indrømmes straks, at denne påstand kan tolkes på to måder). Til gengæld havde de delegerede utvivlsomt et stort detailkendskab til spørgsmålene.

Efter 5—6 ugers forløb (og efter i de sidste dage i Genève at have haft lejlighed til bl. a. også at studere Røde Kors, Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og FN's økonomiske kommission for Europa) gik vor rejse dernæst — over Reviéraen til Paris, hvor hovedformålet med besøget skulle være et studium af UNESCO, NATO o. s. v.

Dette formål blev nået, men samtidig blev der naturligvis anledning til at bese det Paris, som turisterne holder af, og som digterne har beskrevet i århundreder: Louvre, Montmartre, Hôtel des Invalides, Notre Dame, boulevarderne, bogkajerne o. s. v.

Imidlertid var det faktisk et andet Paris, som på en del af os gjorde mindst lige så stærkt et indtryk. Og dette var det fattige Paris, de saneringsmodne kvarterer. Kort sagt det Paris, som turisterne ikke ser — eller ikke vil se. Det, der fuldstændigt overskygges af projektørerne fra Sacré-Coeur.

Dette giver mig iøvrigt anledning til den videregående principielle bemærkning om udenlandsrejser, at man — for at sige det lidt hårdt — ynker de turister og de studenter, der lader sig nøje med at se det, man fra officiel side og fra turistbureauerne almindeligvis ønsker at vise frem — og t. eks. kan tænke sig at rejse hjem alene med indtryk som Monacos, Monte Carlos og Nices afgjorte skønheder.

Hvis man fulgte de gængse anvisninger, var det ikke altid, man kom til at se kvarterer som de omtalte i Paris, som East-end i London, som Antwerpens og Rotterdams usle, men alligevel beboede havnekvarterer og som Marseilles befolkede jordiske helvede (med 40⁰ i skyggen). Men som København ikke alene er „Strøget“ eller Rådhuspladsen (der er bl. a. også et beskæmmende Vesterbro), således er Paris heller ikke blot Triumfbuen med boulevarderne og London heller ikke blot Trafalgar Square og Piccadilly.

Tager man ikke også disse kendsgerninger i betragtning, vil man kunne vende hjem med et helt galt indtryk af de forhold, som befolkningerne må leve under i de lande, der for os er udland. Og hermed vil ens stillingtagen til bl. a. et spørgsmål som det europæiske samarbejdes muligheder og vanskeligheder være i fare for at blive dikteret af falske forudsætninger.

Disse betragtninger kan synes lidt vel pessimistiske, og måske er der også malet med lidt sort pensel. Inspirationen til bemærkningerne ligger imidlertid deri, at man personligt har oplevet en række eksempler på, hvordan også studenter efter ens mening i nogen grad har spildt den store chance, som et ophold i udlandet er, ved ikke at søge at danne sig et velbegrundet indblik i og overblik over, hvordan levevilkårene er for den jævne borger i landet, men i stedet alene har set på, hvordan en fåtallig overklasse udnytter deres muligheder for at leve et liv i ødselhed ved mondæne badesteder.

Det var Paris, der gav anledning til disse kommentarer, men egentlig kunne de lige så vel have været møntet på enhver anden af de storbyer, hvor ens vej er faldet igennem. Men for at slutte ringen og igen kort vende tilbage til Genève skolen og opholdet i Paris, er der endnu et indtryk derfra, som jeg ikke kan undlade at nævne, og det var besøget i den franske nationalforsamling den 8. juli, hvor oppositionen netop rettede et af sine angreb på regeringen Pinay.

Vi så og hørte Pinay og andre ministre forsvare den førte politik og oplevede, hvordan splittelsen af de Gaulles gruppe (der for første gang fandt åbent udtryk den dag) sikkert hjalp med til at skaffe regeringen et tillidsvotum — og som det senere har vist sig, endda nogle måneders arbejdsro, (oplevede virvaret i forsamlingen, de omvændende stenografer, afbrydelserne fra pladserne, Herriots uforstyrrelige ledelse af mødet. Man ville ikke undres, om en regering en dag kunne fældes ved en fejltalelse).

Efter den udførlige omtale af Genève skolen, skal jeg indskrænke bemærkningerne om sommerens to andre kursus til et par hovedpunkter.

For det første de liberale studerendes kursus i Tyskland (Kiel og Göttingen), som undertegnede var medansvarlig for tilrettelæggelsen og ledelsen af. (Kursuset var godkendt og støttet af den europæiske ungdomskampagne og havde foruden 50—55 danske del-

tagere, hvoraf flere Høng'ere, også deltagelse fra Tyskland, Belgien, Norge og Sverige, ligesom der var besøg af studenter fra endnu en række lande).

I løbet af de 14 dage, kurset varede, søgte vi at danne os et indtryk af det Tyskland, som nu var ved at tage fast form efter efterkrigstidens første forvirrede år. Personligt havde jeg således lejlighed til at få en bekræftelse på og en yderligere udbygning af en del af de indtryk, som jeg allerede havde fået under et 3—4 måneders studieophold ved Kiels og Göttingens universiteter i 1950, samt gennem andre rejser i Tyskland. Vi og vore organisationer fik i sommer sluttet en række udmærkede kontakter med tyske studenter og deres organisationer. Kontakter, som vi er overbeviste om ikke alene vil kunne blive til glæde for os fremover, men som sikkert også vil kunne yde deres bidrag til den fulde genoptagelse af en naturlig form for udveksling mellem et demokratisk Tyskland og dets nabolande.

Kontakten med den tyske ungdom er således bragt i stand igen. Dette fik bl. a. også et synligt udtryk gennem deltagelsen af en tysk delegation ved det tredje af de stævner fra i sommer, som skal være genstand for omtale her, nemlig den europæiske ungdomskampagnes store 2—3 ugers ungdomsstævne i Corebridge ved Edinburgh.

Når bortses fra det imponerende store ungsocialistiske stævne ved Wien må denne lejr i Skotland vist betragtes som sommerens største fællesarrangement, idet der ialt deltog ca. 250 ungdomsledere fra 16 europæiske lande (dog 19, hvis vi medregner Skotland, Wales og Nordirland som lande — og det blev man under kurset grundigt belært om, at det ville være på sin plads at gøre).

Formålet med kurset var at sætte de europæiske problemer til debat. I hvor vid en udstrækning dette blev nået, er det stadig ikke stedet at diskutere her. Dog skal det noteres, at vi i praksis nåede at få en lille forsmag på, hvilke vanskeligheder et forenet Europa ville kunne byde på, — ligesom vi i teoretisk form hørte en hel del om fordelene.

Samtidig med lejrens afholdelse fandt iøvrigt det stærkt omtalte Edinburgh festival for musik, teater og film sted. Også deltagelse heri var indpasset i lejrens program — og det var afgjort ikke det mindst værdifulde punkt.

Der er nu talt længe om en række praktiske eksempler fra den forløbne sommer, hvor europæisk ungdom har været samlet for at diskutere egne — og — ellers var det jo ikke ungdom — hele verdens problemer og deres løsning. Er det da allerede i dag således, at ungdommen og ungdomsorganisationerne går foran, når sagen drejer sig om at vise interesse herfor? Selv om ovenstående eksempler måske kunne tyde på det, nødes man dog til at sige, at dette kun til en vis grad er tilfældet. Samtidig skylder man dog at indrømme, at de sidste år har betydet overordentligt store fremskridt.

Men hvad er det da, der endnu får ungdommen til at holde sig tilbage?

Af afgørende betydning er det uden tvivl, at en beskæftigelse med disse spørgsmål for store dele af befolkningen vil betyde et brud med en indstilling, som i årtier har været dominerende.

Man er endnu hildet i den anskuelse, at den internationale politik ifølge sin natur er forudbestemt til at blive ledet af nogle få eksperter fra regeringskontorerne. Og man synes dermed helt at se bort fra det uheldige, der ligger i en udvikling, som lægger flere og flere af de spørgsmål, der også har betydning for den enkelte borger i hans daglige liv, hen til afgørelse på steder, der i høj grad er unddraget en folkevalgt rigsdags parlamentariske ansvar.

Hvad der endvidere holder mange tilbage, er de udenrigspolitiske problemers tilsyneladende uoverskuelighed. Man føler sin underlegenhed, når en diskussion bevæger sig ind i labyrinten af forkortelser for internationale organisationer, kommissioner og så videre — opgiver at følge med og glemmer samtidig, at dette at have interesse og forståelse for de udenrigspolitiske spørgsmål ikke alene er afhængig af et indgående detailkendskab til disse tekniske betegnelser — selvom det så afgjort er vigtigt — men at det lige så meget gælder spørgsmålet om at have den fornødne beredvillighed til at indstille sig efter de nye forholds vilkår, eller sagt på anden måde, til at omstille sin tankegang fra baner, der må betragtes som tilhørende en svunden tid.

Af betydning for forklaringen af en eventuelt manglende interesse er det også at notere, at megen tale om internationale og for den sags skyld også europæiske forhold, bevæger

sig i cirkler, som den jævne mand har svært ved at følge. Man taler store ord om fordelene ved den og den internationale sammenslutning eller europæiske federation, men samtidig glemmer man at finde netop de små praktiske eksempler frem, der kunne give den nøgterne og praktisk indstillede borger et lille begreb om, hvad den omspurgte plans gennemførelse ville komme til at betyde også netop for ham. Forståeligt nok er det ikke mindst dette, der i øjeblikket interesserer ham mest.

Efter disse lidt pessimistiske betragtninger om manglende interesse hos ungdommen, vil det sikkert være på sin plads for at skabe lidt balance i billedet også at gøre en anden iagttagelse gældende. Og det er, at der bag den tilsyneladende uinteressethed alligevel hos mange slumrer en stærk interesse for hele det udenrigspolitiske problemkompleks.

De fleste indser spørgsmålets store betydning, men mangler blot det lille puf, der kan sætte også dem igang.

Et afgørende spørgsmål er det da, om det er af interesse at få sat den endnu passive del af ungdommen igang også med disse spørgsmål. Selv mener jeg det afgjort, og jeg forudsætter, at der også blandt Høng-årsskriftets øvrige læsere (det ville i hvert fald stemme godt overens med den indstilling, som „gymnasiet“ i Høng altid har set det som sin opgave at præge sine elever med) er tilslutning hertil.

Uden at ville slutte med noget, der rangerer så „højt“ som en appel, vil jeg dog have lov til at understrege, at vi alle bør betragte løsningen af denne sag som en meget væsentlig opgave for den kommende tid. Dette gælder såvel den enkelte som skolerne, gymnasierne og ungdomsorganisationerne i deres virke.

Og ledetråden for disse bestræbelser bør altid være den opfattelse, som den store franske arbejderleder, nobelpristageren *Léon Jouhaux*, gav udtryk for i sin tale til os i Genève i sommer, da han udtalte: „Det internationale liv skal ikke genspejle diplomaternes idéer og opfattelser, men først og fremmest den brede befolknings ønsker og håb.“

JOHS. LUND PEDERSEN.

Årgang 1927 siger et par ord til årgang 1928

SIDSTE ÅR ved samme tid fik vi fra 1927 meddelelse om, at sig nærmede tiden, da vi var 25 års studenterjubilare, og at skolen og det meget energiske „Høng-Samfund“ ventede, at så mange som muligt ville komme til Høng omkring 1. september og fejre jubilæet.

Det er en af den slags meddelelser, som man modtager med noget behersket glæde, da man samtidig må se den kendsgerning i øjnene, at man ikke er helt ung længere. Jubilæum er jo et af de første tegn på alderdomssvækkelse.

Til alt held kommer opfordringen i så god tid, at man ikke behøver at fare omgående i blækhuset og pænt og høfligt meddele arrangørerne, at på grund af overvældende arbejde, bortrejse i anden anledning o. s. v., o. s. v. beklager man, at man desværre ikke ser sig i stand til at komme.

Og det er ganske udmærket, at man får så god tid til sit svar, for efterhånden som tiden nærmer sig, siger man til sig selv, at det kunne måske alligevel være ganske rart at se nogle af de gamle igen, og så skriver man i stedet for til Høng — for ikke at tabe ansigt overfor sig selv — at hvis man til trods for sin stærke optagethed på nogen måde kan afse tid til det, så skal man nok komme.

Det er det, jeg med disse par linjer vil opfordre jer små fra 1928 til at gøre, og hvis ikke I har forandret jer meget, så ved jeg også, at I vil følge råd. I vil ikke fortryde det.

De nuværende elever i Høng behandler jubilarene med al den respekt, som alderdommen har krav på, og hr. og fru Monrad vil modtage jer med større hjertelighed, end I har krav på.

Derfor: Mød så talrigt som muligt, og lad jer ikke afskrække af, at jeg også kommer til Høng til jeres jubilæum, „hvis det på nogen måde er mig muligt“.

Venlig hilsen. BILLESCHOU.

Et år er gået . . .

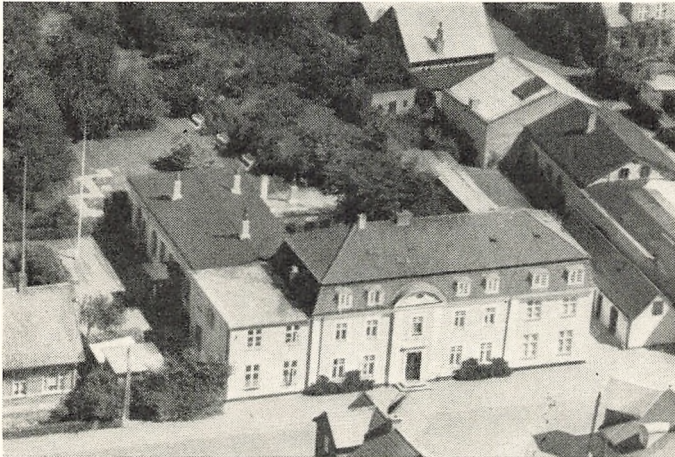
ER DER SKET NOGET særligt nyt siden sidst, vil en og anden måske spørge. Det er der ikke, vil svaret blive fra den, der står midt i skolens arbejde. Året er gået sin jævne gang. Og dog er der småsvingninger i arbejdsgangen, variationer til oplivelse i det daglige, noget der bevirker, at gamle elever, hvis de ved en eller anden troldekunst kunne følge de nuværende elever, ville synes, at der er jo alligevel forandret noget. Vi kender fra jubilarene, der ved et eller andet rundt år vender tilbage til gerningsstedet, denne blanding af genkendelse af det bestående og forundring over ændringerne. Og begge dele, det faste og det foranderlige, skal til, for at en skole kan siges at være i god gænge — og det håber vi, må være tilfældet med skolen her. Året er gået ligesom de andre og alligevel anderledes.

ELEVTALET er i dette skoleår godt 75 eller lidt højere end i fjor. Fordelingen mellem retningerne lider under den skævhed, der forårsages af den lille sproglige begynderklasse fra sidste år. Økonomisk giver dette en belastning, pædagogisk set derimod den fordel, at man på det nøjeste kan følge hver elev i hver time i den lille II ns. Der er skam ingen, der kan dukke sig i stille ubemærkedhed! Tilgangen af nye tegnede i lange tider til at blive endog særdeles god. Slutresultatet blev alligevel kun jævnt godt. Fra en bestemt dag stod det omtrent stille med forespørgsler og indmeldelser. Det var de dage, da Høng omtaltes i landets blade som et af arnestederne for børnelammelse. Der kom ret hurtigt nogle dødsfald i byen og på egnen, og i bladenes agurketid var det jo stof, der kunne bruges. Men denne sorgelige publicity har åbenbart skræmt de elever væk, vi ellers erfaringsmæssigt får i sidste del af ferien. Heldigvis mødte alle de indmeldte, og ingen af dem har været ramt af den uhyggelige sygdom. Fordelingen mellem sproglige og matematikere iblandt de nye er god, forsåvidt som der er en passende besætning til to matematikerklasser og een sproglig.

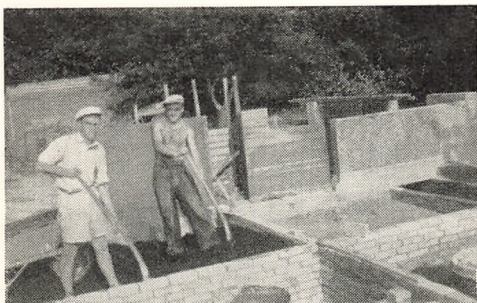
MEDHJÆLPERNE blandt lærerne er de samme som i fjor. Den faste stab er dog igen suppleret med cand. mag. *Johs. Jørgensen* fra realskolen. Med det stigende elevtal var den i fjor praktiserede sam-

menlæsning ikke længere mulig. Frk. *Pihl* er fra oktoberferien indtil jul på studierejse til Frankrig, til den berømte Sèvres-skole udenfor Paris, hvor de nyeste franske teorier indenfor pædagogikken gennemprøves, og hvortil lærere rundt om fra søger. Under frk. Pihls rejse vikarierer stud. mag. frk. *Salskov* for hende.

BYGGERI har der heller ikke i det forløbne år været noget af på selve skolen. Derimod er hr. *Esman Eriksen* i fuld gang med at bygge — delvis ved egen hjælp — på Lindevej. Et morsomt hus, ser det ud til at blive, både i sin

Luftfoto af skolen

Esman og Vestergaard bygger hus

udformning og i sit materiale. Når hr. Eriksen nu snart rykker ind på Lindevej, er det meningen, at hr. *Damsgaard* skal afløse ham som efor på Collegiet. Som gammel alumne, ja, endog inspector på Borchs Collegium skulle han have gode forudsætninger derfor. Lærerboligen i stueetagen på Slagelsevej disponerer realskolen indtil videre over. — Realskolen har, som nogle måske ved, fra dette skoleårs begyndelse nedlagt sit præliminærkursus. I en del af de derved frigjorte værelser på realskolen er nogle af vore elever rykket ind. Det vil igen sige, at alle vore nye elever har kunnet indkvarteres enten der eller på Collegiet eller hovedbygningen, således at ingen første-års behøver at rykke i byen.

MYNDIGHEDERNES mølle maler stadig med samme langsomme fart, men modsat Vorherres mølle er resultatet indtil denne dag usikkert for os. Hvilket pres det lægger på dem, der har ansvaret og skal planlægge, behøver ikke at forklares. Man lever faktisk fra hånden i munden uden at kunne disponere og forbedre, som man gerne ville. Nu trækker det dog op til en klaring af de fem-seks år gamle spørgsmål, men det kan ikke nægtes, at studenterkurserne ængstes for at være kommet i klemme mellem tilskudslovens bestemmelser og prisstigningerne.

Uanset at kursus selv må klare sig med a conto tilskud udbetales der af kursus til eleverne det i loven fastsatte tilskud til moderation af skolepengene. I sidste skoleår drejede det sig om 12.709,40 kr. af statens midler og 13.041,25 kr. anviste af Holbæk amt. Med amtet har der hidtil været en enestående god orden, der kunne give for den enkelte elev helt op til den fulde betaling for undervisningen, 605 kr. Fra dette finansårs begyndelse er der imidlertid foretaget en nedskæring i det beløb, der uddeles direkte gennem skolen. Det må herefter ikke overstige 400 kr. Til gengæld kan der søges om direkte amtstilskud, hvorved nedskæringen for en dels vedkommende vil kunne afbødes.

Med hensyn til den berømte grønne betænkning med dens pensaomlægninger og for kursernes vedkommende også pensanedskæringer i eksamenskravene synes man efter frontalen at døme at være nået så langt, at den kongelige anordning, der skal til, tænkes udstedt i denne rigsdagssamling. Så kan heller ingen beskyldte myndighederne for at handle overilet i den sag. Det var i 1948, pensakommissionen begyndte sit arbejde. Ikke mindst kurserne glæder sig til at se resultatet konfirmeret i anordning og bekendtgørelse.

Der har som sædvanlig været både tuberkuloseundersøgelse ved Holbæk amts tuberkulosestation og almindelig undersøgelse gennem skolelægen, dr. *Strandbygaard*, Høng.

MYØDER OG BESØG. Af undervisningsinspektørens faglige medhjælpere har kun to været her, lektor *Oscar Nielsen* i engelsk og lektor *N. V. Due* i fysik. Vi tager det som et tegn på, at arbejdet fagligt går sådan, at de ikke behøver at komme. En del

Tidligt forår

Solskin i Collegiets have

den følgende dag over Sankelmark—Isted—Slesvig—Dannevirke—Frederiksstad—Husum. Næste formiddag i Flensborg og Glücksborg, derefter over Løgumkloster—Trøjborg—Tønder til Højer ungdomsskole. Sidste dag over Randerup til Rømø og hjem. Råde hos *Jørgen Jessens* på Jaruplund og hos frk. *Schibler* i Højer blev vi særdeles vel modtaget og hørte om stillingen på stedet. Trods alt jag, tror jeg, at et sådant indtryk af grønselandskabet natur og historie og forhold i dag, for dem, der var med, gav lyst til at tage derned selv og undersøge det hele nærmere. Dernæst erfaringer for, at man trods det noget tidlige tidspunkt på året og styrtregn alligevel — og med udbytte — kan gennemføre en sådan tur. Og endelig for arrangørerne mange nyttige erfaringer om det praktiske arrangement: al tørkost var med hjemmefra, kun morgenmad og varm mad om aftenen på overnatningsstedet. Godt humør og sammenhold prægede det hele fra start til hjemkomst. Det gik faktisk så godt, at vi så småt tænker på at forsøge en lignende tur til et andet gammelt dansk område, Skåne, til næste forår. Vi undersøger i alt fald mulighederne.

Den tredages Københavnstur i begyndelsen af februar med blandt andet sammenkomst med gamle elever bortfaldt som fællestur i år. Der var ingen, der så kort tid efter Stigs død følte lyst dertil.

Som sædvanlig har eleverne, eftersom de havde tid og lyst, kunnet deltage i en række arrangementer udenfor skolen, for eksempel i månedsmøderne på Højskolen eller i Andelsteatrets og Skolescenens forestillinger på hotellet.

af faginspektørerne kommer her jo også om sommeren som medlemmer af eksamenskommissionen. Der er heller ingen lærerskifte, der kunne motivere deres komme. — I eksamenskommissionen er der iøvrigt i de to sidste år sket en ret gennemgribende fornyelse. Regelen om, at man går ud efter 12 år synes nu at håndhæves. Udskiftningen passer også i tid med, at der kom en masse nye ind i kommissionen i krigens første år, da forholdene nødvendiggjorde en kommission på hver side af Storebælt. Det er de mange, der dengang kom ind, der nu falder for aldersgrænsen.

EXCURSIONER OG TURE har været nogenlunde de sædvanlige: om efteråret til Bromølle og Kattrup mandagen efter elevmødet som en udvidelse af første lørdagafstens Tissøtur. Det hele tjener jo til at ryste nye og gamle på skolen sammen og til at vise dem den nærmeste omegn. Forårsturen til Odsherred og Stevns udvider kendskabet til Sjælland yderligere i tid og rum. I år gjorde vi imidlertid endnu et skridt videre med en fire dages sydslesvigtur. Vi sløjfede ganske simpelt kongens og dronningens fødselsdage som fridage og lagde dem hen til de to første hverdage i påskeugen. Ruten var Skamling—Christiansfeld—Dybbøl—Kruså til Jaruplund højskole nogle kilometer syd for Flensborg. Med standkvarter der i de næste to nætter tog vi

Vor bus ved Jaruplund højskole

FESTER OG ARBEJDE veksler i skolens liv efter en nogenlunde fast plan: Skolekomedie, juleafslutning, nytårsmodtagelse og værtsaften. I år var der dog den forandring, at værtsaftenen flyttedes til tiden efter jul, hvor der ellers ikke er så mange afbrydelser. Og så en udvidelse af programmet ved, at alle elever, der havde lyst, et par gange var indbudt i vores private hjem — jeg tror til gensidig fornøjelse. Angående nærmere omtale af disse fester henvises iøvrigt til Eranias arbejdsoversigt.

Når der hverken fra skolens side eller Eranias er så mange fester og afte-

ner arrangeret efter jul, har dette jo sin meget gode grund i den kendsgerning, at da stiller arbejdet sine stadig strengere krav, kulminerende i martsprøve og eksamen. Om den sidste kan siges, at den forløb således, at alle bestod med nogenlunde ordentlige resultater, 32 ialt, ligelig fordelt på retningerne. Hverken øverste eller nederste ende af karakterskalaen var repræsenteret i gennemsnitskaraktererne.

Om afslutningen beretter Sorø Amtstidende, at „en stor blomster- og bladsmykket fladvogn kørte i eftermiddag ved 14-tiden op foran gymnasiet. Med gårdejer Thorvald Hansen, Gierslev, som kusk kørte 32 lykkelige, nybagte studiner og studenter under sang præsentationskørsel rundt i byen og gjorde holdt ved værtsfolk og venner. Vejret var strålende, og sang og hurraråben lød gennem gaderne. Studenterholdet af 1952 vil sikkert altid mindes, at sammen med dem sprang den længselsfuldt ventede sommer ud.

Der var kommen mange forældre til stede til selve afslutningen, og efter at man havde nydt en festlig middag og sunget „Hvor smiler fager den danske kyst“ talte forstanderen.

Et livsafsnit, udtalte forstanderen, af særlig karakter, jeres skolegang, er nu forbi, og med enhver ungdoms ret har I længtes efter det øjeblik. Og dog håber vi at holde forbindelsen med jer. Høng-elevens ry blandt andre er jo, at de holder sammen indbyrdes og med skolen. Det var Høng-kammerater og ikke familien, der ordnede alt ved Karl Vilhelms død fornylig. Afbrydelsen i dag er ikke en endelig. Den afbrydelse i et menne-

Frk. Drud med II.s

Så er det overstået

Fastelavn

skes liv tilkommer ikke os. Vi har ganske vist mødt den i vor kreds i år, og glæden hos nogle af jer i dag får nok en dybere tone ved tanken om Stig. Men for jer og os er dagen i dag kun et stands på vejen med et „tak for følgeskabet“ og et „god tur videre frem. Vi ses igen“. — — —

I vil på jeres livsvej ikke kunne undgå at mærke den spænding, der skabes af forholdene i verden, men der skulle også være en spænding i jer selv. Jeres opgave bliver nu at forbinde disse to spændingspoler, den i verden og den i jer selv. Hvis I kun kredser om den ene af disse poler og bliver enten verdensfjerne selvkredserere eller overfladiske døgnfluer, opnår I ikke den livsharmoni, der må være livsmålet. I har i jeres åndelige arv fra jeres hjem fået visse forudsætninger for at skabe denne harmoni. Andre har I erhvervet bevidst og ubevidst fra verden omkring jer, fra kammerater og fra skolen. Gennem alt det trælse arbejde med formler og love, remser og gloser, årstal og navne har hensigten været at dygtiggøre jer til at bruge dette værktøj, så I bag det kunne se spændingsforholdet gennem tiderne i verden og i de enkelte mennesker, og se, hvordan man har stræbt efter livsharmonien.

Løsningen må imidlertid altid blive rent personlig. Man kan hjælpes ved at se andres løsninger, men aldrig overtage dem uformidlede. Vi ved ganske vist, at det vil lykkes i forskellig grad for jer at finde meningen, og nogle finder den vel aldrig. Men chancen er størst, når spændingen er rettet mod noget bestemt. „VI“ og „verden“ må blive til „vi“ og „det største i verden“. Dette kræver en vurdering af jer, og det er den, vi har forsøgt at give jer muligheder for at foretage. Kundskaberne skal fra oplysende kendsgerninger blive noget personligt. Så vil I på en gang frydes og forfærdes over verden om jer og mennesket i jer selv. Og for at få en harmoni ud af den spænding tror jeg, at man skal gå endnu et stykke videre, så man, i al ufuldkommenhed og tvivl, når til at sige „vi“ og „den største i verden“. Dermed tænker jeg på en, hvis rige ikke er af denne verden, men som netop derved er stor nok til at gribe afgørende ind, både i den store verden og i min, det enkelte menneskes, lille verden. Han, som er stor nok til, alene, at give en mening med det hele. Lykke til at finde spændingen i verden og i jer selv, til at få udløst denne spænding og til at finde og følge meningen med jeres liv.

Pastor *H. Kronborg Christensen*, Kalundborg, bragte på studenternes vegne en smuk tak til forstanparret og lærerne. Vi har beundret vore lærere, de har aftvunget os respekt og har omgåedes og behandlet os som voksne mennesker. Vi har haft et dejligt kammeratskab, selvom jeg til tider har „ærtet“ og drillet jer, men den, man holder af, tugter man. Jeg ønsker, vi alle vil holde fanerne højt og undgå det snavsede og usle i livet. Livet bringer os alle et stænk af lykke og ulykke, men lykkeligst er den, der har fred med sig selv, fred med sin Gud og fred med sin næste. Kronborg Christensen udbragte til slut et 9-foldigt leve for skolen.

Dommerfuldm. *Haagen*, Odense, ønskede studenterholdet til lykke og rettede en tak til forstanderparret og lærerne.

Redaktionssekretær *Hans Bagge*, der er formand for Høng-Samfundet, bød studenterne velkomne i foreningen og udtalte håbet om, at de gennem den ville bevare forbindelsen med skolen og ved deltagelse i de forskellige møder og sammenkomster styrke kammeratskabet. Et leve for dagens hædersgæster: Studenterholdet af 1952 leve! (3 lange og 3 korte kraftigt besvarede hurraråb). Bifald.

Derefter uddelte *Hans Bagge* to boggaver, der tilfaldt *Benthe Bjørn Skytte* og *Poul Jacobsen*. Elevforeningen *Erantias* formand, *Jesper Korsholm*, takkede studenterne for godt kammeratskab og ønskede dem til lykke.

Cand. mag. *Esmann Eriksen* takkede på lærernes vegne *Kronborg Christensen* for de smukke ord, han havde rettet til lærerne og skolen og opfordrede studenterne til at blive medlemmer af Høng-Samfundet.

Forstander *Monrad* overrakte *Tove Nielsen*, der trods sygdom havde opnået en smuk eksamen, en boggave. Forstanderen takkede lærerne for deres arbejde og støtte og rettede en varm tak til *Kronborg Christensen* for de ord, han havde talt om skolen og overrakte ham en boggave, skænket af boghandler *Thorbek*. Efter at forstanderen havde givet en række praktiske oplysninger, sluttede middagen med, at man stående sang „Der er et yndigt land“.

Så nærmede klokken sig 20 og to store turistbiler var forlængst kørt op foran skolen. Turen gik til Sorø, hvor studenterne, forstanderparret og lærerne på „Parnas“ satte punktum for den store dag.

Studenter 1952

Blandt studenterne er fru *Pagh Hansen*, der har gennemført studiet på to år. Fruen har samtidig drevet en manufakturforretning i Mullerup, passet sit hjem og sine to børn og givet undervisning på handelsskolen i vinter. En flot præstation. Det samme gælder pastor Kronborg Christensen. Han har ligeledes gennemført studiet på to år, samtidig med at han har passet sin gerning som metodistpræst i Kalundborg og daglig måttet tage turen til og fra Høng med toget."

Foran Høng rådhus

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi har ment, at elevmødeforamen trængte til en fornyelse. Vi prøvede os frem sidste år og vandt nok noget ved at lægge samværet på hotellet til om lørdagen. Men — det gik for meget ud over søndagen. I år prøvede vi noget nyt — men se herom i beretningen fra *Høng-Samfundet*. — Som sædvanligt havde vi forud for det egentlige elevmøde haft et meget fornøjeligt samvær med 25-årsjubilæarerne, der i lighed med tidligere hold hurtigt fandt hinanden og skolens ånd og tone igen trods årenes forandringer på dem selv og på stedet her.

Et ganske almindeligt år — det vil vel være indtrykket efter gennemlæsning af årskrøniken. Ja, og så fik det dog farve af det, der kun er strejft her, men som vil fremgå af artiklen Mindeord. Stigs og Karl Vilhelms død gjorde et stærkt indtryk på dem, der kendte dem, men derfor skal skolen jo alligevel gå sin gang.

Med tak for godt samarbejde i skole og kostafdeling og for den forbindelse, vi gennem året har haft med gamle elever, sender vi til alle mange venlige hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Deres

A. T. og J. H. MONRAD.

Fra - om - til gamle kammerater !

1928 NÆSTE ÅRS 25 ÅRS JUBILARER; alle navne er nævnt; enhver, som kan give oplysning om manglende adresser, bedes meddele disse til Folmer Andersen.

Henry W. Agger skriver: 1931 cand. pharm. — Ansættelse på kemisk forsøgsfabrik, hvor fremstilling af rent aluminium blev forsøgt ud fra kaolin. — Dernæst ansættelse på forskellige apoteker — de sidste 18 år på Ordrupvejs Apotek i Charlottenlund. — Har de sidste 2 år forsøgt at gøre en indsats for forbedrede arbejds- og leve-vilkår for de farmaceutiske kandidater, der ikke kan opnå at få apoteksprivilegium — en delvis følge af apotekerloven af 1932, der indførte en aldersgrænse for forfremmelse til apoteker — en ordning, der på yderst uretfærdig måde rammer nogle årgange særlig hårdt. Denne indsats har bevirket medlemskab af hovedbestyrelsen for Dansk Farmaceutforening. — Har i de sidste 8 år undervist i kemi på det af Alm. dansk Lægeforening anerkendte kursus for fodplejere. — Driver tillige en lille en gros og fabriktionsvirksomhed med specialartikler for fodplejeklinikker. — Gift med Johanne Agger, født Steenstrup Rønne — 4 børn. Adr.: Stolpegårdsvej 112, Gentofte.

Carl Emil Andersen skriver: Jeg er cand. mag. i faggruppen naturhistorie-geografi (sommeren 1933) og har siden foråret 1944 været ansat ved Danmarks Tekniske Bibliotek (Polyteknisk Læreanstalt). Løvrigt er jeg beskæftiget med teknisk forfattervirksomhed og skriver mere eller mindre hyppigt artikler i samtlige hjemlige ingeniørtidsskrifter o. l. — Jeg er ugift. — Min litterære virksomhed, der efterhånden har antaget stort omfang, er af meget speciel karakter og har næppe videre interesse for ikke-teknikere, hvorfor jeg ikke ser grund til at omtale den nærmere. — Det skulle da lige være mit forslag i Ingeniør- og Bygningsvæsen af 10. oktbr., — fordi det er ganske nyt, selv når Høng-Samfundets blad udkommer, — om rationel udnyttelse af Danmarks dybtliggende brunkul ved underjordisk forgasning. Men mon det kan have nogensomhelst interesse på det aktuelle sted?

Folmer Andersen skriver: 1928 stud. mag. ved Århus universitet, forøvrigt det første hold, der begyndte i byen. Vi var byens yndlinge og havde den interessante opgave at opbygge et „studentertiliv“ med, hvad dertil hører.

1931 studieophold i Paris og derpå flytning til Københavns universitet, da Århus endnu ikke havde eksamensret. Følte mig i København som rus pany, men fik snart ret travlt med studierne og mener selv, jeg blev temmelig flittig.

1934 embedseksamen (fransk, engelsk). Resultatet var ret beskedent, og noget større embede blev det ikke til. Fik året efter timer ved „Forældreskolen i Århus“, hvor jeg snart fandt mig godt, hvilket jeg endnu gør. I 1936 var jeg et par måneder i England.

1937 ægteskab, hvilket hurtigt belærte mig om, at ungarletiden er billigere. Måtte følgelig i de kommende 12 år slide temmelig meget med undervisning (Teknisk skole, studenterkursus, politiets sprogskole, handelshøjskole) for at få det til at løbe rundt — en overgang 56 timer ugentlig.

1946 overlærer, hvad der gav mig en så mærkbar forbedring af lønnen, at jeg opgav en hel del af ekstraarbejdet. Nu fik jeg tid til at give mig af med politik, hvilket førte til, at jeg blev kandidat for Det radikale venstre i 1947 og 1950. Noget reel chance havde jeg dog ikke, da Århus amt er særdeles uradikalt, men jeg

var naturligvis stolt over at kunne øge Midtkredsens stemmetal med over 100 ved hvert valg!! — Imidlertid er det et slæb at drage omkring fra det ene forsamlingshus til det andet i selskab med de samme modkandidater, så jeg har bedt mig fri i fremtiden.

Jeg har siden krigen haft tre dejlige rejser, til Czekoslovakiet, England og Frankrig, og endelig har jeg i år likvideret al ekstraundervisning, og i stedet fået et interessant hverv som stenografisk referent i Århus byråd. Når jeg endelig oplyser, at den ældste af mine to piger netop er blevet konfirmeret, og at jeg selv er ved at gå ud i toppen, må det vel være tegn på, at man er ude over den første ungdom.

Oluf Peter Chr. Andersen er afgået ved døden.

Vagn Andersen skriver: Cand. mag 1937. 37—39 vikar ved forskellige skoler (Helsingør Almenskole, Sorø Akademi, Vordingborg Seminarium og Akademiet i Århus.) Fra 1. november 39 adjunkt ved Fredericia Gymnasium.

Thyge Rosenkrans Christensen:

Bertel Emdal vicebibliotekar i Slagelse. Bopæl Ingemannsvej 12 A.

Olav Frederiksen:

Kristen Feldborg Frølund: Dommerfuldmægtig i Høng. Glæder sig til gensynet.

Kr. Kold Jensen skriver: I mange år stud. theol., højskolelærer (Kerteminde m. fl.), underbetalt kontorslave især om natten o. s. v. — endelig cand. theol. sommer 1942, et par måneder senere sognepræst til Henne-Lønne. Gift samtidig med Esther, som døde 1944. Gift 1946 med Valborg, som er fra Als. Ialt 3 børn. — 1951 til Tørring-Hammer, 99 ansøgere, højere lønklasse, steg straks 54 øre om måneden. Her er nok at rive i, og her er godt at være. Kommer nogen ad hovedvej 13, må de stoppe op og kigge indenfor, så kan de selv se.

Th. Møller Jensen oplyste i 1946 til Kold Jensen: Optaget på Landbohøjskolen i 1929, dimitteret derfra 1935. Praktiserende dyrlæge i Odder fra 1. sept. 1935; gift 1935 med Sofie Rasmussen. Er iøvrigt en stilfærdig, fredelig og glad mand; skatterne volder nogen bekymring.

Sv. Aage Jensen, skriver Kold, er kommunelærer og en stor mand i flere henseender i Herning; iflg. telefonbogen Grønnegade 6. Leverer af og til store artikler til jydsk aviser, især en naturhistoriske emner, ofte med egne illustrationer til. Så det må være ham.

Orla Johnsen skriver: Efter jeg var dumpet efter 1 års forløb, kom jeg hjem i min fars forretning, og samme år i september blev min far syg og døde, så uanset om jeg var dumpet eller ej, havde det været nødvendigt for min mor at tage mig ud af skolen, for at jeg kunne hjælpe hende med at drive forretningen videre, og jeg har siden fortsat i forretningen. — Min mor og jeg har nu en større virksomhed, hvor vi foruden almindelig møbelhandel har en møbelfabrik samt et finerværk, hvor vi ialt beskæftiger ca. 150 mand. — Jeg er gift og har 2 børn, en dreng på 12 år og en pige på 8. — Det ville være mig en stor glæde, hvis nogle af de gamle klassekammerater ville aflægge mig besøg, når de kommer gennem Slagelse.

Johs. Valdemar Kirk er afgået ved døden.

Aage Bent Kring fortalte i 1948: Studerede jura 1 år, men læste derefter på Tandlægehøjskolen, eksamen 1932. Praktiseret siden 1935 i Århus. Tog kantussen 1939 og gennemgik derefter førstedelsfagene til medicinsk embedseksamen uden dog at gå op til nogen prøve. Gift 1937 med tandlæge Ellen Alvig. I de seneste år har jeg væsentligst beskæftiget mig med at udforme et system for effektiv hjemmetandpleje, der gør det muligt at reducere angreb af tandsygdomme meget betydeligt, og som samtidig er egnet til behandlingen af tankødsbetændelse og paradentose (løse tænder). De sidstnævnte lidelser er meget hyppige (80—90 pct. af den voksne befolkning er angrebet af dem i større eller mindre grad) og farlige, idet man regner med, at de forårsager halvdelen af samtlige tandtab. Jeg udgiver i nov. i år en praktisk vejledning i forebyggelse af tandsygdomme med titlen: „Hvad kan jeg gøre for at bevare mine tænder?“ Agter at fortsætte med udgivelse af andre populære skrifter om tænder og tandforhold.

Lovisa Laursen:

Mogens Sundahl Lund bor p. t. hos broderen, der er præst i Arnborg pr. Herning.
Jørgen Jørgensen Madsen er læge i Gram.

Vagn Vinge Madsen skriver: Brevet minder mig om trofaste kammeraters besøg hos mig på Sæby sygehus i vinteren 1926—27 med hjemkomst maj 1927, mens kammeraterne var oppe. — Regens 32—34. Kandidat 34. Landsoverskatterrådet 34—36. Lærer ved Andelsskolen 1937. Fuldmægtig ved Vejle skattevæsen 1938—40. Skatteinspektør i Kolding 1941—46. Nu på 6. år amtsligningsinspektør for Århus amt. Kan forkortes til: indfanget af skattevæsenet for 18 år siden og trods forsøg aldrig sluppet ud af det igen. Sluppet heldigt fra en bugtet embedsbane i en tid, hvor man helst skal træffe en livsvarig afgørelse, før man fylder 21 — af hensyn til pensionen!!! Personlige forhold: Landmandssøn gift med landmandsdatter og læge. 2 børn. Stadig oppositionslysten og hører vel hjemme i Helga Pedersens kartoteker!

Valborg Sikjær, f. Czermack Nielsen, skriver: Efter filosofikum i 1929 kom jeg på kontor, sidst på Berlingske Tidende, hvor jeg var tysk korrespondent, indtil jeg i 1932 blev gift med cand. mag. Søren Sikjær med bopæl på Christianshavn. Fra 1941—48 bopæl Nykøbing Mors, hvor min mand som rektor var med til at grundlægge Nykøbing Mors kommunale gymnasium. I 1948 nuværende bopæl, Vestre Borgerdydsskole, Helgolandsgade 6, København V., hvor min mand er rektor. Vort eneste barn, Bente, er stud. med. Mine forældre, fabrikant Viggo Nielsen og hustru, Høng, lever stadig.

Marie Petersen:

Arne Ravn Petersen skriver: Blev i 1928 ansat ved Københavns hospitalsvæsen, hvor jeg stadig er, siden 1941 som fuldmægtig ved Sundby Hospital. Er gift og har tre børn.

Asbjørn Georg Rasmussen, adjunkt i Kolding.

Kirsten Lauridsen, f. Ruus, gift med civilingeniør L., adr. Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.

Else Skern, Grækenlandsvej 12, København (vistnok).

Sv. Stigsgaard (Petersen) blev civilingeniør 1934, ansat ved De nordiske kabel-fabrikker i København; gift 1936; to børn, adr. Lupinvej 10, København F.

Johan Jørgen Teilmann er afgået ved døden (se årsskriftet 1945).

Peter Jørgensen Wive:

Aksel Vigild skriver: Cand. jur. i 1935 efter bl. a. 3 herlige år på Regensen. Sagførerfuldmægtig et års tid i Roskilde. Derefter sekretær i landbrugsministeriet, hvor jeg i 1946 endte som ekspeditions-do., efter i krigsperioden — bl. a. som sekretær for ministeriets brændselsudvalg — navnlig at have arbejdet med tørve- og brunkulproduktionen. På vanlig ministeriel vis fik jeg tillige tid til — foruden at „sænke slagskibe“ å la Finn Søborg — at pusle med et „formiddagsben“ i Landsskatteretten, og fra 1947 har det arge skattevæsen slugt mig helt, idet jeg siden da sidder som amtsligningsinspektør i Ribe amt med domicil i Esbjerg, hvor hele familien — hvor mærkeligt det end måtte lyde — befinder sig fortræffeligt. Familien består iøvrigt af kone (sød) — gift 1935 — tvillinger født 1936 (nødvendigt at tælle på fingrene!) og den lille forkælede på 7 år, samt en sort puddel på 8. Og så har vi en lille vogn, hvor vi alle kan være, og som vi er meget glade for, bl. a. fordi vi ved hjælp af den stadig kan holde forbindelsen vedlige med vor sommerhytte i Nordsjælland. — Jeg har begået en lille bog om „indirekte opgørelse af den skattepligtige indkomst“, som det vist ikke er værd at komme nærmere ind på her. — Og mød så fuldtalligt op i det gamle Høng, så vi kan få en gæv jubilæumsfest!

1942 *Herluf Bendtsen* skriver: Efter studentereksamen i 1942 blev jeg indskrevet som veterinærstuderende ved den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, hvor jeg tilbragte 6 interessante og lærerige år sammen med et hold gode og fornøjelige kolleger. 1948 blev jeg dyrlæge med 1. karakter. Siden da har jeg været ansat i afdelingen for brucellose på Statens veterinære Serumlaboratorium under afdelingsforstander

dr. med. vet. Axel Thomsen. 31. maj 1949 gift med Gertrud v. Kaas, bryllupsrejse til Bergen. En tur med Bergensbanen er en oplevelse for livet. Samme år lykkedes det mig at udarbejde en ny metode til farvning af brucellabakterier, hvorved der er opnået en forenkling i fremstillingsmåden for det ringprøveantigen, der anvendes ved undersøgelser af mælkeprøver for brucellaantistoffer. Herom har jeg offentliggjort et par korte meddelelser i Nordisk Veterinærmedicin i årene 1949 og 1950, senere har jeg sammenfattet de fundne resultater i en doktorafhandling, som jeg i nærmeste fremtid skal forsvare.

Inger Bruhn-Petersen skriver: Jeg kan kun fortælle lidt om mine bedrifter efter 1942. I 1943 (juli) tog jeg filosofikum hos Kuhr, begyndte at læse engelsk, men interesserede mig mere for andre ting, og i julen sejlede jeg over sundet. Jeg læste i året 1944 ved Uppsala universitetet, senere blev jeg lotte, og i september på kongens fødselsdag blev jeg gift med Erling Peter Andreasen (han døde 8. maj 1945). Jeg kom hjem som lotte, rejste et par måneder over til Oxbøllejen, hjemsendtes i juli og tog samme efterår til Askov. I maj begyndte jeg på Sorø Amtstidende og har været der siden. I 1947 var jeg et halvt år i England som assistent for vor korrespondent, fortsatte senere op gennem Skotland til Irland, tog med en lastdampertil Middelhavet og kom hjem til Danmark i april 1948. I 1949 blev jeg udvekslet med en finsk journalist og var ved det finskskrevne blad i Kuopio (jeg skrev ikke noget). 1950—51 var jeg som vikar i 8 måneder ved Flensborg Avis, og fra 1. oktober 1951 har jeg været i Bonn som Sorø Amtstidendes korrespondent og med ret til at skrive til andre provinsblade, hvad jeg også gør. Jeg foretrækker stadig enkestanden og har til min overraskelse konstateret, at det er en mægtig fordel at være gift i dette land — eller kunne kalde sig fru — så tror mændene nemlig ikke, at man vil rende efter dem, og så er de meget lettere og flinkere at omgås.

Jørgen Bundgård skriver: Jeg afsluttede min lægevidenskabelige embedseksamen sommeren 1952. Var umiddelbart efter denne i militærtjeneste ved forsvarrets lægekorps — på skolen i Jægersborg fra 1. juli—15. september, hvor vi var 68 kammerater, der kendte hinanden. — Efter en måneds forløb fik vi lov til at bo hjemme, og det gjorde jo sit til, at tiden gik temmeligt smertefrit. Efter underlægeskolens afslutning blev vi underlæger og udstationeret. Jeg kom til Sønderborg i 14 dage, hvor jeg befandt mig helt godt. Til 1. oktober blev jeg hjemsendt og venter atter indkaldelse som reservelæge om halvandet til to år og skal antagelig være inde 7—8 måneder. I denne måned har jeg fødetjeneste på Rigshospitalet, fødeafd. A; derpå håber jeg på at få et vikariat i november og december. I januar skal jeg begynde turnustjeneste på Sct. Josephs Hospital i København. Derpå er det min mening efter et par års kandidattjeneste at få fat på en landpraksis et eller andet sted. — Jeg blev gift i foråret 1949 med Agnethe Andersen (årgang 1941), hun er husholdningslærerinde og ansat på husassistenternes fagskole i Fensmarksgade, hvor hun har en udmærket stilling og et arbejde, hun er glad for. Agnethe har i de år, vi har været gift, måttet holde økonomien gående, men nu er det meningen, at hun skal holde op med sit arbejde, når jeg nu begynder at tjene penge. Det er nu snart mange år, man ikke har tjent en øre bortset fra de vikariater, man har kunnet skaffe sig i ferierne, men det er jo ikke blevet til så meget for mit vedkommende, idet jeg har måttet springe soldat, først to og en halv måned i sommeren 1950 og nu tre måneder i sommeren 1952. — Med hensyn til særlige interesser: jagt og ridesport.

Gerner Christensen fortæller: I 1947 kunne jeg med stolthed meddele, at jeg efter 5 år ved Københavns universitet havde bestået teologisk forprøve. Desværre har de følgende 5 år endnu ikke ført til embedseksamen. Det skyldes bl. a. følgende: I 1947—48 havde jeg 8 mdr.s arbejde i rederiet Lauritzen. Gjorde samtidig tilløb til at besvare fakultetets prisopgave. Fik i slutningen af 1948 en voldsom hovedpine, der i foråret 1949 endelig fik betegnelsen „psykiske eftervirkninger af fangenskab“ og blev belønnet med 5 mdr.s læseforbud. Deraf tilbragtes 1 måned på m/s „Maria Dan“ (til Finland og England), 1½ måned i Norge (arbejdede på

Voss-Vik vejen sammen med franske og engelske studenter) og 1 måned i Sverige (på høstarbejde ved Ystad med tyske og svenske studenter). Efter hjemkomsten oldermænd på studentergården. I 1950 1 måned i Vesttyskland sammen med danske, norske og svenske studenter. Deltog i marts—april 1951 i den internationale studentunion IUS's lejr i Zahopane i Polen. Begyndte efter hjemkomsten at arbejde for danske studenters deltagelse i ungdommens og studenternes 3. verdensfestival for fred i Berlin. Blev herunder medlem af Demokratisk Ungdoms Verdensforbunds danske komité. Deltog efter festival i DUV's rådsmøde i Berlin og var i september observatør ved IUS's rådsmøde i Warszawa. I løbet af efteråret med i det forberedende arbejde til den nordiske fredskonference i Stockholm og deltager i konferencen. I december—januar i Berlin, Prag og IUS's lejr i Spindleruv Mlyn i Tatra-bjergene. I januar 1952 med til at tilrettelægge DUV's eksekutivmøde i København. I maj deltager i Odense-konferencen om Tyskland, i juli lejrleder for nordisk ungdoms festival i Frederikshavn og præsident for det internationale møde i København til forsvar for ungdommens rettigheder. Har nu så godt som helt trukket mig ud af alle komiteer og sidder i al ensomhed og læser til eksamen.

Svend Clemén Christensen: Jeg er p. t. søløjtnant i flåden og har nu ligget inde som soldat i over 20 måneder, skal hjemsendes til 1. februar i det kommende år. Efter studentereksamen har jeg været 4 år i maskinlære og 3 år på maskinbygningsteknikum i Odense, hvorfra jeg dimitteredes i okt. 1950. Derefter var jeg ansat 3 måneder hos Thomas B. Thrige, Odense, indtil jeg blev indkaldt til flåden 1. februar 1951. Jeg er ikke gift endnu, men forventer at blive det i nærmeste fremtid. *Civilingeniør Poul Gert Christoffersen* skriver: I efteråret 1942 begyndte jeg at læse på Polyteknisk Lærestalt til elektroingeniør, 5 måneder af det dertil hørende værkstedsår tilbragte jeg hos Vilhelm Pedersen i Høng. I januar 1948 blev jeg færdig på lærestalten og måtte kort tid derefter ind til militærtjeneste i telegrafbataillon. Sommeren 1949 blev jeg hjemsendt, og jeg har lige siden været ansat som ingeniør ved Københavns sporveje. Netop i disse dage er det 10 år siden, jeg blev gift, vi har to dejlige drenge og en pige, drengene er henholdsvis 9 og 2 år, og pigen er 8 år.

Age Hansen skriver: Dyrslægeeksamen januar 1949. Et par vikar- og assistentpladser til maj 1949, og siden da assistent i Sakskjøbing. — Har ikke begået noget til egen berømmelse, men oplevet en del blandt landbefolkningen, hvor jeg har været, til stor glæde for mig selv. Jeg er gift og har efterhånden fået et par børn. *Poul Lund* fortæller: Hårdt presset af redaktionen af „Høng-Samfundet“'s årsskrift, må jeg næsten overvældet over, at det efter 10 års forløb viser sig, at der eksisterer et sådant samfund, aftvinge min skrivemaskine følgende tilståelse af, hvad der er hændt, siden jeg for 10 år siden vendte Høng ryggen. — Fra ankomsten til København efteråret 1942 har jeg tjent fru Justitia; fra efteråret 1943 endvidere min egen frue. I 1943 endvidere erhvervet den i Høng by endnu estimerede titel: cand. phil. Efter kapitulationen i 1945 tjenstgørende et halvt år i udlandscensuren, med salig ihukommelse af sproglærerindens velmente spådomme om mulighederne for praktisk anvendelse af nys erhvervede sprogkundskaber. Herefter yderligere tilnærmelser til fornævnte fru Justitia suppleret med praktisk anvendelse af juridiske færdigheder i revisionsudvalget. Et heftigt attack på retfærdighedens gudinde bragte denne brave dame til kapitulation ved vintereksamen 1950/51. Efter de sædvanemæssige kampe og stormløb mod den herskende nedskæring af juridiske stillinger, nu statsansat „babysitter“; på almindeligt dansk: tjenestegørende i overinspektionen for børneforsorgen. Bortset fra flittigt slid af farvebånd som medarbejder ved forskellige inden- og udenlandske tidsskrifter ikke vidende om udskjelser af værdi for nærværende ærværdige årsskrift.

Lars Nordskov Nielsen skriver: Efter studentereksamen blev jeg stud. polit.; det lød så lokkende at studere statsvidenskab — det er imidlertid falsk varebetegnelse, idet studiet faktisk talt kun omfatter økonomi.

I januar 1943 fik jeg kontorarbejde i Statistisk departement — dødtroist — men en økonomisk nødvendighed — og en tilfredsstillende fornemmelse at klare sig selv.

I foråret 1943 fik jeg en sådan interesse for jura'en, at jeg gik over til det jur. studium.

Jeg var lidt med i det illegale arbejde — absolut ikke noget at prale af; jeg beskæftigede mig kun med den illegale presse.

I efteråret 1944 lokkede nogle af mine venner mig med op til I del — skønt jeg slet ikke følte mig rede — det gik imidlertid udmærket.

I foråret 1945 gjorde jeg absolut intet ved studiet — jeg blev medlem af en af de talrige illegale grupper, der forberedte sig til deltagelse i de kampe, der forventedes at komme i forbindelse med befrielsen; jeg var i maj-dagene stationeret på landbohøjskolen, hvor min virksomhed alene bestod i vagttjeneste og assistance ved afhøring af de internerede.

I efteråret 1945 begyndte jeg at manuducere i statsforfatningsret og har siden 1946 været den mest besøgte manuduktør i faget. Denne manuduktionsvirksomhed har haft mange både gode og dårlige konsekvenser. — Jeg har tjent en masse penge ved det, og jeg er kommet i kontakt med en masse mennesker. At jeg som 21—22-årig „ikke kunne tåle at tjene så mange penge“ — som det hedder — kan måske siges — hvis dermed menes, at jeg har brugt dem; dette fortryder jeg dog ingenlunde; som De ved, var jeg et noget „indesluttet væsen“ i gymnasietiden — og jeg tror, at det betød kolossalt for mig — psykisk, at jeg nu kunne „slå mig løs“. Mit studium gik helt i fisk; jeg læste alt muligt andet — og fulgte meget stærkt med i den politiske debat — og fik i kraft af mit sociale instinkt stærke kommunistiske tilbøjeligheder — der først fjernedes totalt ved Czekoslovakiskandalen i 48; jeg blev gud ske lov aldrig medlem af partiet.

I maj 1947 blev jeg gift med Birthe Jensen — en af mine manuducenter. I 1948 fik vi en lille datter; så fik jeg forsinket min kones studium. Endelig måtte jeg tage alvorligt på studiet; jeg tog 2. del sommeren 1950 og 3. del vinteren 1951—52. Jeg fik præ til 2. og 3. del, men manglede 3 points til 1. del til at kunne få præ i det endelige resultat.

I foråret 1952 blev jeg sekretær i direktoratet f. fængselsvæsenet og flyttede i juli til justitsministeriet, hvor jeg er ansat i 6. kontor, der beskæftiger sig med strafferetlige spørgsmål. Samtidig blev jeg udnævnt til universitetsmanuduktør i statsret. Jeg er glad for mit arbejde på begge områder — men jeg har for travlt — og er ked af ikke at kunne gøre så meget ud af enten statsretten eller strafferetten, som jeg gerne ville.

Det er min drøm engang at få lirket en doktordisputats sammen — men jeg ved ikke engang, om det skal være om et stats- eller strafferetligt spørgsmål — og jeg kan overhovedet ikke se, hvordan jeg skal få blot en brøkdels af den fornødne tid. Min kone bliver — hvis alt går efter beregning — cand. jur. om ca. 2 år; måske kan jeg så tage et års orlov, som jeg i så fald ville bruge til en studierejse formentlig til U.S.A., hvis sligt er muligt til den tid.

Hans Jacob Søltøft begyndte at studere på Polyteknisk Læreanstalt, men efter et års forløb gik han over til jura'en. Blev cand. jur. ved juleeksamen 1951—52. Blev gift for ca. 5 år siden og erhvervede 3 børn — 2 piger og 1 dreng i løbet af studietiden. Han har iøvrigt eget hus i Sorgenfri. Efter eksamen avancerede han til overassistent i generaldirektoratet.

Niels Stissing Jensen: Cand. jur. — tog første del i Århus — 2. og 3. del i København. Han blev cand. jur. sommeren 1948 med en nydelig første karakter; jeg mener at have hørt, at han er ansat i et eller andet ministerium. Han er gift.

Johannes Andersen: Blev cand. jur. sammen med Stissing — med hvem han er fulgtes troligt hele studietiden; fik også 1. karakter.

Civilingeniør *Frands Olsen* skriver: Efter at have nydt sommerferien begyndte jeg 1. september 1942 som bygningsingeniørstuderende på Polyteknisk Læreanstalt, og med et par måneders forsinkelse på gr. a. de vanskelige studieforhold i besættelsens sidste år, hvor undervisningen foregik i studiekredse på forskellige skoler, fuldendte jeg studiet og blev kandidat med havnebygning som speciale den 1. maj 1947. Straks efter (13. maj) mødte jeg til aftjening af værnepligten i Ha-

derslev, det sidste halve år som menig var jeg dog ved Tysklands-brigaden. 15. maj 1948 tiltrådte jeg min første stilling ved Tønder amts vejvæsen, og her kom jeg i det væsentligste til at beskæftige mig med vejanlæg på Rømø i forbindelse med den nybyggede Rømø-dæmning. Efter 3 år i Tønder har jeg nu siden 1. aug. 1951 været ansat hos civilingeniør Axel Nielsen, Odense, hvor jeg har deltaget i projekteringen af Fynsværkets bærende konstruktioner. — Jeg er ugift!

Johan Hansen: Premierløjtnant. Ligger for tiden på Holbæk kaserne.

Kristen Henriksen: Ansat i et ingeniørfirma i København.

Højris Sørensen: Dyr læge.

Aage Ove Johnsen: Kom efter studentereksamen som discipel til Rudkøbing apotek. Opgav apotekergerningen efter endt discipeltid og begyndte at læse til lærer. Er vist nok ansat på Bornholm.

Kürstein Nielsen: Er efter sigende lærer på sømandsskolen i Frederikshavn. Har taget styrmandseksamen.

Henrik Junker: Er vist nok forpagter på Melbygården ved Kalundborg.

1947 *Julius Bidstrup* skriver: Efter godt 2 års soldatervæsen begyndte jeg i efteråret 1950 på „Den frie lærerskole“ i Ollerup for at uddanne mig til lærer til de frie skoleformer. Denne uddannelse slutter først i efteråret 1954, så der mangler endnu et stykke — som et led i uddannelsen er jeg i vinter lærer på Skanderup ungdomsskole, hvor jeg underviser i dansk, regning, fysik, hjemstavns lære, regnskabsføring, bogarbejde og andre småting. Jeg er blevet forlovet og skal giftes næste sommer. Den dejlige genstand hedder Marie From og er fra Fjelstrup ved Haderslev. Er stadig konservativ og „lidt tyk“. Mindes ofte Høng. Var sammen med Boye hele sidste år på skole.

Rita Engbirk skriver: Efter overstået blevask og diverse huslige sysler, finder jeg et lille pusterum for at skrive lidt om, hvad jeg har bedrevet siden dengang, for en evighed af fem år siden.

Sommeren 1947 var fuld af spekulationer over, hvad jeg skulle gøre med mig selv; det blev til eet år på Tvermoes's kursus sammen med Stinne og Inge for at tage korrespondenteksamen. Derefter fulgte et par år hos højesteretssagfører Stig Rode. I 50 blev jeg gift med en barndomsven, nu ingeniør på en elektroteknisk fabrik her i København. Jeg blev dog hurtigt træt af dobbelthvervet og var lykkelig for at forlade kontorstolen til fordel for hus og hjem. I år fik vi en lille datter, oven i købet på min fødselsdag.

Uffe Bondebjerg Hansen skriver: Cand. polyt. i januar 1952. Derefter ansat fra 15. februar til 1. maj som vejingeniør ved Svendborg amts vejvæsen. — Fra 1. oktober sendt på befalingsmandsskole på Bernstorff slot, hvor jeg nu bor i kavallerfløjen, værelse 14, hvis nogen skulle komme forbi. — Stadig ugift!

Aage Jensen skriver: Jeg drog — efter tilendebragt sommerferie i tørvemosen — den 1. september 1947 med 200 kr. på lommen — og uden at vide, hvor jeg skulle få flere fra — til Århus for at studere økonomi. De 200 kr. har jeg stadigvæk på lommen, dertil har jeg fået første del med et hæderligt resultat og en vidunderlig kone. — Det er sådan set alt.

Hvis jeg skulle give supplerende oplysninger, måtte det være, at jeg for altid at have de 200 kr. på lommen har ydet værdifulde tjenester — mod kontant betaling — til Århus kommune og i sommerferierne min hjemstedskommune Åby-Biersted. Kun een gang har jeg været så langt nede, at jeg — mod betaling — måtte sulte i 8 dage. (Et videnskabeligt eksperiment på kommunehospitalet). Det gav et udbytte på 50 kr. ÷ 8 kg.

Det vil tage for meget plads at fortælle om min kone — kom og besøg os!

Bjørn Mønsen skriver: Efter de to år i Høng hvilede jeg ud på Askov højskole vinteren 1947/48. Begyndte så økonomistudium i Århus, hvilket jeg døjede med i 1½ år, for endelig medio december 1949 at sadle om til tandlægehøjskolens forprøvekursus. På samme skole finder jeg mig godt endnu efter veloverstået 1. og 2. del. — Forlovet med fysioterapeutstuderende Elsa Hedeager.

Birgit Odgård skriver: Efter studentereksamen 5 måneders vikariat, filosofikum, lærerindeeksamen fra Zahle (1950), fast ansættelse på Holsteinsgades skole og sidst faglærereksamen i engelsk. Stadig ugift, men stadig tilfreds i min stand og stilling!

Jørgen Greve Pedersen skriver: Skal jeg i korthed resumere de sidste fem års indhold, må det vist blive som følgende: Først tvivler, så soldat, siden lidt landmandsliv og så en fast beslutning om at blive lærer. Sidste punkt førte da til, at jeg havnede her blandt Sydfyn's æblehaver på Skårup Statsseminarium. Her har jeg nu tilbragt tre dejlige og udbytterige år sammen med storartede venner, der ligesom jeg selv skal ud i skolerne og give de kommende generationer deres første åndelige føde.

Ole Romme skriver: Står opført i kartoteket ved det medicinske fakultet i Århus blandt de studenter, der tog 1. del i sommeren 51 og ses da også af og til ved forelæsningserne; træffes ellers på coll. 2 i højsæsonen. — Holdt i år sommerferie på hærens underlægeskole; afgav her ca. 10 skud med pistol (skarpe!) og var flere gange vågen under foredrag og film om soldatens anstrengende liv. I begyndelsen kortvarigt lettere neurotisk, på grund af råben og andet spektakel ved 4—5 tiden om natten, lærte dog hurtigt en vis form for søvngængereri. — Øvrige sommerferier og ledige stunder beskæftiget ved landbrug, hvorfor der endnu ikke foreligger rejsebeskrivelser eller videnskabelige arbejder.

Kristine Thusholt-Petersen skriver: Efter endt eksamen + sommerferie i 47 gennemgik jeg et års korrespondent- og sekretærkursus i København og fik derefter udenlandsnykker. På en annonce i et schweizisk blad fik jeg tilbud på en plads i Schaffhausen (nær Zürich), og det viste sig, at jeg havde trukket det store lod i lotteriet, idet jeg kom i huset som „Haustochter“ hos en ualmindelig flink og imødekommende familie. Jeg fik sammen med denne lejlighed til at se Schweiz fra alle kanter og fik ovenikøbet lov til at tage med til Paris i en ferie. Det var morsomt at lære så mange nye mennesker at kende, og jeg har stadig forbindelse med en del af dem. Det var med sorg i sind, at jeg efter 14 dejlige måneder sagde farvel til familien i Schaffhausen og tog plads som barnepige hos en fransk familie i Lausanne. Her var jeg også heldig, idet familien her tog mig med på en 3-måneders sommerferie ved Biscayabugten med dejlige udflugter rundt i Sydfrankrig. I oktober måned 1950 vendte jeg igen næsen hjemad og skulle så se at finde en levevej herhjemme. Jeg fik stilling som korrespondent i et ingeniørfirma (Radiometer på Emdrupvej), hvor jeg har været siden — bortset fra en kort gæsteoptræden i et rejsebureau — og stadig er. Her på „Radiometer“ traf jeg min skæbne i form af en falstring ved navn John, og han og jeg blev gift den 22. marts i år. John er et dejligt menneske, men det er iøvrigt tilfældet med alle der-nede fra Sydhavsøerne. Vi fik næsten uden at røre en finger en helt ny 3-værelses lejlighed på Buddinge Hovedgade 221 (velkommen til dem, der har lyst til at besøge os) og er naturligvis meget lykkelige. Fremtiden: min mand påbegynder til sommer et 3-årigt studium, så jeg skal altså også prøve at være „studenterkone“ og trylle med skillingerne, så de slår til — ellers ved jeg intet.

Årsberetning for »Erانيا«

SOM DET VIL SES af det følgende, er året i *Erانيا* alt i alt forløbet med en række gode og udbytterige aftener.

Erانيا's arrangementer i det forløbne år har været:

3. november kaldte *Erانيا* for første gang i den nye sæson sine medlemmer sammen. Cand. jur. H. Bryld talte om „Myten“. Skønt hr. Bryld forsøgte at trække sit foredrag ned på et for eleverne forståeligt plan, viste diskussionen bagefter dog, at meget var gået over hovedet på forsamlingen. Tilslutningen var forholdsvis stor, idet mange med forventning havde set hen til aftenen.

10. november. Broget underholdning. Her var alt, hvad hjertet kunne begære: musik, talekonkurrence, humoristisk skønhedskonkurrence for mænd (Korsholm vandt) o. m. a. Efter kaffen kom den traditionelle „SKÆRSILD“, og aftenen sluttede med læsestuebal.

1. december var der filmsaften på programmet. Først vistest den aldeles glimrende film: Den glemte landsby, en dokumentarisk film, der på en levende og interessant måde skildrer en jævn mexikansk families glæder og sorger. I den mere muntre genre var der et par morsomme musikfilm blandt andet med Sv. Asmussen. En ret udbytterig aften for de ca. 50 medlemmer, der var mødt op.

8. december. Årets vel nok største begivenhed: skolefesten. Aftenen begyndte med opførelsen af J. Patrick's skuespil: *The hasty heart* eller: *Seks kammerater*. Det blev en fuldenst succes, hvilket ikke mindst skyldtes de udmærkede instruktører frk. *Drud* og d'herrer *Damsgård* og *Ørnes-Christensen*. Derefter dans til kl. 1.

15. december. Diskussionsaften over emnet: demokrati contra diktatur. Indledere var *Gøttge* og *Færch*. Under den påfølgende livlige diskussion tjernede man sig efterhånden temmelig langt fra det egentlige emne. Ellers en meget god aften med mange indlæg.

19. december. Ordinær generalforsamling. Efter formandens velkomsttale konstaterede den valgte dirigent, at generalforsamlingen ikke var beslutningsdygtig. Et særsyn var det, at der var opstillet indtil flere kandidatlistes.

21. december. Juleafslutning. Denne aften kan næppe undgå at blive en succes. Spisestuen var smukt pyntet med gran, end ikke et juletræ manglede. Efter pastor *Kelstrups* juletale samledes man om kaffebordet. Derefter var der forskellige underholdningsarrangementer. Hr. *E. Eriksen* læste under vild jubel historien om „Lille x og lille y's juleaften“. Længere ud på aftenen: „Hvem-ved-hvad“-konkurrence samt amerikansk lotteri, ved hvilket flere vandt en hjemrejse. Den hyggelige og stemningsfulde aften sluttede med en julesang og et „glædelig jul“.

12. januar. Ekstraordinær generalforsamling. Bestyrelsen blev valgt således: *Gøttge* (formand), *Rudbæk*, *Ulla*, *Bent Martin*, *Korsholm*.

9. februar afholdtes den traditionelle værtsaften med god tilslutning fra såvel værter som elever. Underholdningen påhvilede de lokale kræfter, som udførte hvervet til alles tilfredshed.

16. februar. Filmsaften. Der vistest filmen „Et spil om en vej, der til himlen går“. Hr. *Damsgård* indledte med en kort redegørelse for filmen og dens oprindelse. Det var en virkelig god og gribende film, der vil være aktuel til enhver tid. Aftenen sluttede med et par vintersange.

23. februar holdt flyverløjtnant Arne V. *Rasmussen* foredrag om flyvevåbnet, dets udvikling, og hvordan man bliver flyver. Hans foredrag ledsagedes af lysbilleder. Bagefter forklarede han princippet i jetmotoren ud fra den berømte formel $K=m \times g$.

1. marts løb fastelavnsfesten af stabelen, også en af de aftener, man ser hen til med forventning. Spisestuen og læsestuen var festligt pyntet med kulørte lamper, tegninger o. s. v. Næsten alle deltagerne var udklædte, og stemningen var upåklagelig. Da festen sluttede ved midnatstid, var også alle enige om, at det havde været en storartet aften.

2. april. Ordinær generalforsamling. Efter store anstrengelser lykkedes det at samle så mange medlemmer, at generalforsamlingen var beslutningsdygtig. Til formand valgtes *Korsholm*, og bestyrelsesmedlemmer blev *Bent Marlin*, *Juul*, *Piper*, *Mette*.

19. april. „Hvad gravhøjene gemmer“ var titlen på det interessante foredrag, som arkæologen hr. *Ørsnes-Christensen* denne aften holdt i *Erania*. Hans foredrag var ledsaget af lysbilleder. En udbytterig aften.

7. maj. Studenterangaften. Under hr. *E. Eriksens* ledelse indøvedes de mest almindelige studenter-sange. Ind i mellem var der forskellig underholdning, bl. a. læste hr. *Damsgård* op og høstede stort bifald. Den vellykkede aften sluttede med afsyngelsen af en aftensang.

23. august. Første aften i *Erania* efter ferien; den traditionelle Tissøtur. Turens formål var, at eleverne skulle lære hinanden at kende, og det gik vist også udmærket!

13. september. Efter opfordring af „LIBERALE GYMNASIASTER“ afholdtes denne aften en diskussion i *Erania* over emnet: Aktuel politik. Også socialdemokratiet var repræsenteret, dets repræsentant hr. *Hvidtved* indledte. Han kom blandt andet ind på kreditstramningen, regeringens skattepolitik og sluttede med et ønske om bevarelse af demokratiet. Derefter fik venstres repræsentant ordet. Denne angreb især den stærke socialisering og kom desuden ind på forfatningssagen. Efter kaffen var der fri diskussion, hvor blandt andet hr. *E. Eriksen* talte for forbud mod rygning på arbejdspladsen; også en del af eleverne kom med indlæg. Et udmærket arrangement, men desværre var der alt for ringe tilslutning.

27. september. Underholdningsaften. Af numrene kan fremhæves den fænomenale tryllekunstner og troldmand *Samson*, *Juuls* oplæsning af sin hjemmelavede humoreske, lyn-barberingen og pigernes kraft-prøve. Der sluttedes med dans i spisestuen. Stor tilslutning som til alle underholdningsaftener.

11. oktober. Fælleslæsning. Også en af de aftener, der ligger fast. Under instruktion af frk. *Drud*, hr. *Damsgård* og hr. *Ørsnes-Christensen* opførtes *Kjeld Abells* skuespil „*Anna Sophie Hedvig*“. Oplæsningen bød på en række gode præstationer, så man også i år kan se frem til julekomedien med forventning.

17. oktober. Ordinær generalforsamling. Der var som så ofte kun opstillet eet forslag til bestyrelse. Den kom til at bestå af følgende: *H. Thomsen* (formand), *E. Wester*, *Eriksen*, *Ralph Piper* og *J. van Deurs*. Under stor tilslutning blev det vedtaget, at ROSTRA skulle vende tilbage. Redaktionen blev: *H. Krog*, *R. Christensen* og *J. Bruun*. Regnskabsfører: *Carsten Dilling*.

Kaster man blikket over det forløbne år, må man sige, at det har været et ganske almindeligt år for *Erania*. Diskussionsaftenerne har som sædvanlig været temmelig dårligt besøgt. Værre er det dog, at foreningens medlemstal efter det nye skoleårs begyndelse er sunket ganske betydeligt i forhold til elevantallet. Det er her førsteklasseerne, der svigter. De fleste undskylder sig med, at de er kommet til Høng for at læse og ikke for at dyrke kammeratskabet. De må dog være klar over, at hvis de ikke har tid til at ofre højst to lørdag aftener om måneden, er de havnet på et helt forkert sted.

Dog kan dette ikke være grunden. Det er vist kun de færreste, der sætter sig til at læse en lørdag aften. Altså må grunden være den, at de ikke synes om de aftener, som den siddende bestyrelse arrangerer. De må kunne forstå, at arrangementernes kvalitet er ligefrem proportional med medlemstallet. Mit ønske for *Erania* er, at den må få alle elever som medlemmer; bliver dette tilfældet, er jeg sikker på, at der kan arrangeres aftener, hvis kvalitet er så høj, at mindet om disse vil stå lysende i erindringen.

H. BR. THOMSEN.

Høng-Samfundet

ELEVMOÐET var i år d. 30. og 31. august. Trods det gunstige tidspunkt var besøget nærmest lidt under middel. Der kan næppe være tvivl om, at det er konkurrencen fra februarsammenkomsten, der gør sig gældende. Tager man de to sammenkomster under et, synes forbindelsen med Høng-Samfundets medlemmer dog styrket ganske væsentligt.

Til forstander *Monrads* foredrag søndag eftermiddag var i år byens borgere indbudt; det bør utvivlsomt blive tradition, for realskolens sal var fyldt til sidste plads.

Efter foredraget overværede vi, at Næstved amatørscene opførte „Æventyr på fodrejsen“ på husmandsskolens smukke friluftsscene. Det var simpelthen en oplevelse, ekstra krydret ved, at *Frede Jørgensen* og *Poul Nørreslet* her mødtes med gamle bekendte.

Generalforsamlingen søndag lige over middag blev ledet af en af 25-års jubilarerne, sagfører, cand. jur. *Billeschou Hansen*. Formanden, redaktionssekretær *Hans Bagge*, indledede sin beretning med at mindes fire medlemmer, som var døde i årets løb, nemlig *Arne Holst Hansen* (41), *Anton Pedersen* (43), *Karl Vilh. Pedersen* (49) samt *Stig Nielsen* (52); forsamlingen rejste sig.

Formanden omtalte årsskriftet; trods de stigende omkostninger ville man nødigt gøre det mindre. Festen i februar havde haft god tilslutning. Ved spisningen havde man gjort den fejl, at man sad sammen med de andre gæster i restauranten; det må undgås i fremtiden. Ved studenterafslutningsfesten var der blevet uddelt flidspræmier til 2 elever.

Foreningens økonomi er dårlig på grund af de store udgifter til årsskriftet; der er derfor rettet henvendelse til medlemmerne om frivillige bidrag; jubilarerne er gået i spidsen med gode bidrag. Det er dog ikke nok, at underskudet bliver dækket, man må undgå fremtidige underskud. Bestyrelsen vil derfor foreslå kontingentet forhøjet til 5 kr.

Formanden rettede en tak til hr. og fru Monrad for gæstfrihed og støtte til Høng-Samfundet i det år, der er gået.

Da ingen ønskede ordet til formandens beretning, betragtede dirigenten dermed denne for godkendt.

Esman Eriksen aflagde derefter beretning om regnskabet, idet kassereren, *J. J. Lindsteen*, var syg, og begyndte med at rette en tak til kassereren for det store arbejde, han havde gjort bl. a. for at inddrive restancer. Sammenkomsten i København havde i modsætning til tidligere givet overskud. Medlemstallet er nu 430. Heraf havde 140 betalt kontingentet forud, hvorved der samtidig var indkommet 237 kr. i ekstrabidrag.

Bestyrelsen er hidtil gået imod en kontingentforhøjelse især af hensyn til de yngre medlemmer. Kontingentet på 4 kr. kan imidlertid kun lige dække udgifterne til årsskriftets trykning; en kontingentforhøjelse er derfor påkrævet.

Driftsregnskab for 1951—52

<i>Indtægter:</i>		<i>Udgifter:</i>	
Kontingenter	1.940,10	Årsskriftet	1.959,10
Salg af årsskrifter	406,50	Kuverter, tryksager etc.	396,98
Indtægt v. sammenkomst	61,00	Porto	365,05
Renter	9,22	Kontorartikler	7,73
Gaver	365,85	Gaver o. lign.	40,00
Underskud	437,48	Afskrivning på restancekontoen ..	336,70
		Diverse	114,59
	3.220,15		3.220,15

Status ultimo 1951—52

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning	236,94	Gæld til Sorø Amtstidende	813,25
Frimærkebeholdning	0,75	Konto for livsvarige medlemmer	200,00
Girokonto	110,39	Kapitalkonto:	
Bankkonto	200,00	Saldo ultimo 1950-51: 72,31	
Kontingentrestance:		Underskud 1951—52: 437,48	÷ 365,17
436,70 kr. nedskrevet til	100,00		
	648,08		648,08

Den 15. august 1952.

J. J. Lindsteen,
kasserer.

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

Nyborg, den 23. august 1952.

København, den 27. august 1952.

sign. *P. Frimann Jensen.*

sig. *Dan Larsen.*

Efter at flere talere havde støttet forslaget, vedtoges kontingentforhøjelsen til 5 kr.

Til bestyrelsen nyvalgtes stud. theol. *Kr. Buhl* (1950) i stedet for stud. jur. *Grinder*, der ikke ønskede at fortsætte. Genvælt blev *Hans Bagge* og *Esmann Eriksen*.

Som årgangsrepræsentant for 1952 valgtes stud. med. *Poul Jacobsen*. De to bestyrelsessuppleanter, sygehuslæge *Alfred Fly* (1922) og stud. jur. *Niels Borchersen* (1949), genvælgtes. Som revisorer genvælgtes lektor *Frimann Jensen*, Nyborg (1932), og nyvalgtes cand. jur. *Lars Nordskov Nielsen* (1942), idet journalist *Dan Larsen* ønskede at trække sig tilbage efter flere års tjeneste.

Under evt. understregede hr. *Bagge*, at adresseforandringer skal meddeles til kassereren (evt. skolen).

ESMAN ERIKSEN.

Til medlemmerne!

DET GÅR OP OG NED i denne verden. Høng-Samfundets lille pengekasse følger smukt med — både op . . . og ned. Forrige år havde vi et større underskud, som medlemmerne frivilligt hjalp os af med, i fjor kunne vi melde om balance, i år er der igen underskud, denne gang middelstort.

Slet så galt, som det ser ud til, er det dog ikke. Det fremkommer fortrinsvis ved, at vi har måttet skære hårdt væk af de medlemmer, som vi ikke kunne få kontingent fra. Vi har rykket nogle af dem op til 4 gange. Det er for dyrt, og de medlemmer — de fleste heldigvis — som betaler prompte, bør ikke have udgifter på de efterladende. Det vil forhåbentlig heller ikke ske fremtidig. Derfor disse manglende navne i medlemsfortegnelsen.

DETTE HJERTESUK skrives *ikke* for påny at bede om bidrag til foreningen. Selvfølgelig modtages frivilligt ekstrakontingent med megen taknemlighed og kommer hos vor kasserer afgjort på *et meget tørt sted*, men vi beder i år og for fremtiden kun om, at *man betaler sit kontingent straks*, således at vi ikke skal have store ekstraudgifter på fornyet opkrævning. Gør alle det, håber vi at klare det løbende regnskab.

MON DER IKKE ER nogenlunde tilfredshed med elevmødets ændrede tilrettelægning? Vi bad i fjor om at få tilkendegivelser. Der kom ingen. Altså har der vel ingen utilfredse været? I år var det, synes jeg, en yderligere attraktion, at vi kunne få de dygtige amatørskuespillere fra Næstved med skolens to tidligere lærere, *Frede Jørgensen* og *Poul Nørreslet* i hovedroller, til til slut at opføre Hostrups uopslidelige „Eventyr på fodrejsen“. De mange, som overværede forestillingen i højskolens have, var udmærket tjent med at ofre de par timer.

Det var meget glædeligt, at tilslutningen til eftermiddagsmødet var så stor. Forstander *Monrads* højaktuelle foredrag om Ægypten var nok værd at høre. Denne eftermiddags-sammenkomst, fælles for de to skoler, er et led af elevmødet, som *ikke* kan undværes. Den giver det et vist præg af „Høng“. Dansen og det kammeratlige samvær kan være morsomt nok, men er ikke *nok*.

VI HOLDER vinterfest i København, Kvindernes Bygning, Niels Hemmingsensgade, 31. januar. Her er god lejlighed, særlig for alle dem, som bor i og nær hovedstaden, til at mødes med gamle kammerater og med de to skolars, gymnasiets og realskolens, forstandere og lærere. Disse sammenkomster plejer at samle god tilslutning, og vi håber, det samme bliver tilfældet næste år. Noter dagen i den ny lommebog med det samme!

HANS BAGGE.

MEDLEMSLISTE

for Høng-Samfundet den 1. november 1952

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 3³, København V. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. A. Damsgaard, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Esman Eriksen, Nyvej 1, Høng,
Cand. mag. Grete Drud, Nyvej 12, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Uffeskolen, Tønning, Sydslesvig.
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt Paul Nørreslet, Trekanten 61, Næstved.
Cand. mag. frk. Ellen Pihl, Slagelsevej 10¹, Høng.
Cand. mag. K. Ringgaard, Færgegaarden 4², Silkeborg.
Adjunkt, fru I. Sadderup, f. Sørensen, Havepladsvej 86, Fredericia.
Cand. mag. O. Ørsnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. F.
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven St., Jylland.
*Sygehuslæge Alfred Fly, Kertemind (livsvarigt medlem).
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14¹, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærlingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Saaby.
- 1923 *Adjunkt Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26¹, Århus.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowvej 11³, Kbhvn. V.

* Argangsrepræsentant.

- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
 Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Ale st., Jylland.
 Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Redaktør Magnus Knudsen, „Fyns Tidende“s Assens-kontor, Assens.
 *Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Ane Kathrinesvej 20, Kbhvn. F.
 Chefredaktør Arne Melgaard, Godthåbsvej 131, Kbhvn. F.
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26⁴, Århus.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Kåresvej 15, Søndergårdsparken, Bagsværd.
 Realskolelærer Sv. Johs. Nielsen, Torvet 2, Kalundborg.
 Læge Johs. Pedersen, Brørup.
 Læge Karl Kristian Rønne-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 *Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Stavangervej 20, Esbjerg.
 Direktør Aage Henriksen, Femø.
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.
 Dyrslæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Kommuneassistent Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.
 Materielforvalter Anders Sandager Holm, Markleddet 10, Hvidovre.
 Overbibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
 Fru Elise Lind, f. Nordgaard, Hurup.
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.
 Læge Lars Viggo Olsen, Kalundborg.
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).
 *Revisor H. C. Ulvsager, Kempsevej 1, Vanløse.
 Sagfører, cand. jur., Manuel Buchwald Venvig, Hostrups Have 20, København V.
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnack, Danmarks F.N.-delegation, New York.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Hans Brogesvej 27, Brabrand.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Saksøbing.
 Fru Marna Bröste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
 Afdelingschef Knud Nyborg Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.
 Forlagsredaktør, cand. mag. Gunnar Hansen, Hillerødgade 136, Kbh. F.
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.
 Residerende kapellan Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.
 Cand. polit. Toke Jensen, Rosenvængets Sideallé 3¹, tv., København Ø.
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.
 Lærer Anders Larsen, Eranthisvej 1A¹, tv., Næstved.
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).
 Aktuar Erik Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.
 Oversygeplejerske Doris Madsen, Ortopædisk hospital, Hans Knudsens plads,
 København Ø.
 Amtskontorchef, cand. jur. Karl Mathiassen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.

- Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borberggade 1, Esbjerg.
 Civilingeniør Johs. Roving, Vedstedvej 5, Valby.
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjerg Allé 58, Vanløse.
- 1928 Adjunkt Vagn Andersen, Kongensgade 47, Fredericia.
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.
 Dyrlæge Th. Møller Jensen, Boulevarden 5, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
 Tandlæge Bent Kring, Store Torv 6, Århus.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Fuldmægtig under Kbh.s Hospitalsvæsen A. Raun Petersen, Cypersvej 27³, Kbh. S.
 Amtsligningsinspektør Aksel Vigild, Englandsgade 45, Esbjerg.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Osaki, P. O. Box 10, Shinagawa, Tokio, Japan.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Virum Stationsvej 125, Virum.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.
 *Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16⁸, København F.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. K.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Adolphsvej 9, Gentofte.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Flidsagervej 12, Valby.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termine, Caracalles, Rom.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 *Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12,
 Dyrlæge Th. Sørensen, Sindal. Kbhvn. K.
 Sekretær, cand. jur. Tyge Sørensen, Ålekistevej 76³, Vanløse.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 *Lektor Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
 Dyrlæge Poul Toftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Åbakkevej 48¹, Kbhvn. F.
- 1932 *Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31 A, Lyngby.
 Civilingeniør Henry Klostergaard, p. t. U.S.A. (Upsalagade 5, København Ø).
 Pastor Halvdan Knudsen, 4254, 3 Avenue, Los Angeles 43, Californien.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, Sindssygehospitalet, Vedsted pr. Hviding.
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nylandsvej 83³, Kbhvn. F.
 *Civilingeniør Karsten Munk, Roald Amundsensgade 29, Aarhus.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 *Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Gymnastikhøjskolen, Viborg.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49⁴, Kbhvn. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Fruens Bøge.
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Rahbeks Allé 53¹, tv., Esbjerg.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Rahbeks Allé 53¹, tv., Esbjerg.
 Landsretssagfører Karl Nielsen, Nytorv 6, Slagelse.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langå.
 Læge Preben Bender Petersen, Sindssygehospitalet, Viborg.

- 1936 Læge Ingrid Rasmussen, f. Jørgensen, Osted pr. Roskilde.
 Dyrslæge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holmegade 51, Ulfborg.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Hyltebjerg Allé 36B, Vanløse.
 Disponent Arent P. W. Hertel, Kildevænget 2, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Hybenvej 39, Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.
 Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Redaktionssekretær Vagn Fredens, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Sekretær, cand. jur. A. Grathe, Ejgårdsvej 20C, Charlottenlund.
 Læge Vilh. Colding Jensen, Rudolph Berghs hospital, Kbhvn. V.
 *Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.
 Bankassistent Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.
 Sagfører K. West, Hovedgaden 52, Farum.
- 1938 Civilingeniør Evald Blach, Stubmarken 14, Søborg.
 Fuldmægtig Johs. Holst, H. A. Jydeholmen 9, st. tv., Vanløse.
 Landinspektør B. Jarly, Finlandsvej, Herning.
 *Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Professor i Dansk Knud Mogensen, University of California, Los Angeles.
- 1939 Hjelpepræst, cand. theol. Orla Christiansen, Torvestien 55, Glostrup.
 Civilingeniør Svend Hansen, Mejsestien 4, Vojens.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederikdalsvej 78 D, Virum pr. Lyngby.
 Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.
 Cand. mag. Poul Højvert, Finsensvej 37A¹, København F.
 Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.
 Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., København S.
 Folmer Stig Lauritzen, Krummediget 2A¹, Humlebæk.
 *Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.
 Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.
 Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.
 Sagfører, cand. jur. Ove Hansen, Broderskabsvej 1, Kbhvn. F.
 Civilingeniør Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, Lundby.
 Fru Bodil Nørrelund, f. Petersen, Frederiksborggade 46, Kbhvn. K.
 *Assistent Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.
 Stenograf Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Kommunelærer Palle Skov-Petersen, Tværbommen 11, Gentofte.
 Direktør Byrge Trolle Sørensen, Danske Hønseriens Kyllingeexport A/S, Korsør.
 Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9⁴, Kbhvn. K.
- 1942 Dyrslæge Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15¹ th., Glostrup.
 Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterno Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,
 British East Africa.
 Læge Jørgen Bundgaard, Tagensvej 55, 4. tv., Kbhvn. N.
 Stud. theol. Gerner Christensen, Nylandsvej 6³, Kbhvn. F.
 *Ingeniør Svend Clemen Christensen, Faarevejle pr. Faarevejle st.
 Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.
 Dyrslægeassistent Kaj Dyhr, Gramrode, Jylland.
 Dyrslæge Aage Hansen, Møllevej 32, Sakskøbing.

- Forstassistent Laurits Hansen, Hjørnebo, Åby skov pr. Skaarup, Fyn.
 Fabrikør Bent Kirkegaard, Tingsryd, Box 65, Sverige.
 Mr. Ernst Køhler, R.R.I. Todmorden, Toronto, Ontario, Canada.
 Cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Dronningens Tværgade 33⁵, Kbhvn. K.
 Civilingeniør Frands Olsen, Hjallesøvej 12, 2. tv., Odense.
 Overassistent, cand. jur. H. J. Søtoft, Kapslevej 64, Lyngby.
- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht, Æbeløgade 24, Bogense.
 Fabrikant Torben Høyer, Vestmannøerne, Island.
 Cand. med. Carl Krebs, Lindenowsgade 5 st., Kbhvn. Ø.
 Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
 Kommuelærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B⁴ th., Kbhvn. K.
 Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
 Exam. pharm. Annalise Nielsen, Algade 36, Nykøbing S.
 *Fængselslærer, cand. theol. Thorvald Nielsen, Møllehuset, Nr. Søby.
 Cand. pharm. fru Inge Holst Skovgaard Jensen, f. Pedersen, Christiansgade 14⁴, Ø.
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.
 Højskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.
 Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Svend Aage Brander, Kalkager 12¹ th., Hvidovre, Valby.
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Journalist Dan O. Larsen, Niels W. Gadesgade 30, Kbhvn. Ø.
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.
 *Købmand (kornagentur) Peter Næsvang, Valbyvej 5, Slagelse.
 Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
 Flyverløjtnant Arne V. Rasmussen, Flyvevåbnets officersskole, Rungsted Kyst.
 Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granhøjgård, Birkerød.
 Stud. med. Niels Hedager Sørensen, Brædstrup hotel, Brædstrup.
- 1945 Fru Aase Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
 Stud. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
 Aage Berg Christensen, Fjølstervej, Kibæk.
 Stud. med. vetr. Anders Holm, Mathildevej 22⁵, Kbhvn. F.
 Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byhøjen 24 st., Vanløse.
 Premierløjtnant Asger Milholt, Bistruplund 9, Birkerød.
 Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde pr. Høng.
 Lærer Frede Holm Petersen, Hyllinge skole, Hyllinge.
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
 Stud. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde pr. Høng.
 Frk. Jytte Schaltz, Handelsbanken, Kalundborg.
 Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.
 Fru Lilian Karlskov Vestergaard, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
 *Cand. polit. Niels Peter Vestergaard, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
- 1946 *Stud. jur. Reiner Bønløkke Andersen, Østbanetorv 6, Århus.
 Dekorator Sv. Ørbæk Andersen, c/o J. Carl Jensen, Ebeltoft.
 Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.
 Fru Kirsten Vibeke Glarborg, f. Hansen, Nørrebrogade 3, Kbhvn. N.
 Stud. mag. frk. Inger Hansen, Magnoliavej 47², Valby.
 Stud. mag. Knud Hansen, Kronprinsensgade 4¹, Kbhvn. K.
 Sygeplejerske, fru Birthe Holm, f. Nielsen, Mathildevej 22⁵, Kbhvn. F.
 Højskolelærer Harald Boye Jensen, Vestbirk Højskole, Vestbirk.
 Stud. polit. Poul Jensen, Camilla Nielsensvej 34⁴, Kbhvn. F.
 Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Skovvej, Ballerup.
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegårdsvej 23, Gentofte.

Fru Tove Elise Kristensen, f. Hansen, Engvej, Høng.
Stud. theol. Bendt Larsen, Malby, Jullerup.
Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.
Bibliotekar Kirstine Larsen, Testrup højskole, Haarslev st.
Fabrikingeniør Ove Madsen, Platanvej 17, Roskilde.
Fru Hanne Petersen, f. Pedersen, Bagsværdvej 36, Kgs. Lyngby.
Frk. Vera Rasmussen, C.F.-skolen, Nysted.
Højskolelærer Per Skar, Ungdomsskolen, Ølgod.
Kontorist Betty Sørensen, Norgesgade 18¹ tv., Esbjerg.

- 1947 Frk. Ruth Svensgaard Andersen, Lystrup, Vivild.
Stud. med. Werner Blomhøj, Uraniavej 3, Kbhvn. V.
Seminarieelev Julius Bidstrup, Skanderup ungdomsskole, Lunderskov.
Korrespondent, fru Rita Engbirk, f. Dyhr, Herlev Hovedgade 136D, Herlev.
Stud. med. Jørgen Frostholt, Langelandsgade 201, Århus.
Stud. jur. Erling Grønder, Margrethevej 1, Rungsted kyst.
Stud. jur. Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15¹, Århus.
Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.
Stud. med. vetr. Jørgen Hansen, Dr. Abildgårdsallé 7⁴, Kbhvn. V.
Tandlæge Sv. Aa. Nord Hansen, Jagtvej 109C, st. tv., Kbhvn. Ø.
Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, Civilforsvaret, Dragsbæk pr. Thisted.
*Stud. oecon. Aage Jensen, Jordbrovej 16³, Århus.
Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.
Stud. polit. Vilmar Joensen, Bellahøjvej 156², Kbhvn. F.
Frk. Bodil Valentin Jørgensen, Nøjsomhedsvej 22³, Kbhvn. Ø.
Frk. Ulla Kiilsgaard, „Kjøbinghus“, Ærøskøbing.
Stud. mag. Gunnar Larsen, Rhodosvej 61², Kbhvn. S.
Stud. med. Jørgen Larsen, Ceresvej 4, Kbhvn. V.
Frk. Ruth Laursen, Ruggårdsvej 162, Odense.
Journalist Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.
Stud. odont. Bjørn Mønsen, „Skovlyst“, Brørup.
Borger Nordsted-Jørgensen, Tværbommen 31², Gentofte.
Lærerinde Birgit Odgaard, Nørrevold 28A³, Kbhvn. K.
Stud. med. Vagn Olsen, Kollegium IV, Århus.
Lærerinde Asta Fog Pedersen, Paludan Müllersvej 93³ tv., Århus.
Seminarieelev Jørgen Greve Pedersen, Skårup seminarium, Fyn.
Kaj Petersen, Forstanderboligen, Børnehjemmet, Himmelev, Roskilde.
Forvalter Åge Damborg Petersen, Canada.
Fru Kristine Thusholt Petersen, Buddinge Hovedgade 221, Søborg.
Stud. med. Ole Romme, Koll. II nr. 49, Universitetsparken, Århus.
Sekondløjtnant Mogens Wester, Hærens officersskole, Frederiksberg slot, Kbhvn. F.
Stud. mag. Torben Østerlund, Agård, Jylland.
- 1948 Søkadet Gert Andersen, Jernbanestationen, Skellebjerg.
Birgit Arevad, Farre skole, Farre.
Sekondløjtnant Henrik T. Berg, Hærens officersskole A III, Frederiksberg slot, Kbhvn. F.
Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Oldfuxvej 1, Kbhvn. N.V.
Laboratorieassistent Anna Ølgaard Christensen, Vesterallé 6, Grindsted.
Assistent Knud Drewsen, c/o Ring, Sdr. Fasanvej 4, Kbhvn. F.
Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
Ivy Frederiksen, Vindingevej 63A¹ th., Roskilde.
Seminarieelev Kurt Guldbæk Hansen, Ulrikkenborg Allé 21², Kgs. Lyngby.
Stud. polyt. Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.
Underassistent Inger Jensen, c/o Thomsen, Strandboulevarden 149³, Kbhvn. Ø.
Stud. med. Poul Erik Jensen, Holbækvej 45, Kalundborg.

- Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.
 Stud. oecon. H. Chr. Kolstrup, Stadionallé 17², Århus.
 Stud. mag. Else Lykkeskov, Dyrehavevej 25, Klampenborg.
 Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.
 Knud Kousgaard Nielsen, Vester Voldgade 86² th., Kbhvn. V.
 Kristian Nielsen, „Eghøjgård“ pr. Kirke Såby.
 *Stud. jur. Mogens Sandbjerg Nielsen, c/o Mortensen, Glimvej 34¹, Valby.
 Frugtavl Ole Schønning Nielsen, Bredtved pr. Holbæk.
 Stud. jur. Gorm Petersen, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 32, Kbhvn. Ø.
 Journalist Gunnar Petersen, „Folketidende“, Sorø.
 Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Strandgade 27 C¹, Kbhvn. K.
 Jørgen Samson, Nyelandsvej 67² th., Kbhvn. F.
 Kontorist Anna-Lisa Wasmaier, Sct. Mortensgade 5, Næstved.
- 1949 Stud. theol. (Århus) Kaj V. Andersen, Skolegade 33 st., Nyk. F.
 Seminarieelev Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.
 Jensine Petersen Boelskifte, Alstrup pr. V. Hjermitslev.
 *Stud. jur. Niels Borchersen, Nørrebrogade 18 B², Kbhvn. N.
 Stud. med. (Århus) Konrad Dalgaard Christensen, Øland, Snedsbo.
 Stud. odont. Hans Erik Dahl, Cæcilievej 32, Valby.
 Stud. mag. Arne Dinesen, Rhodosvej 61¹ th., Kbhvn. S.
 Bibliotekarelev Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.
 Stud. polyt. Aage Hansen, Rye mark, Gørlev.
 Stud. med. Jacob Hansen, Koll. V, værelse 197, Universitetsbyen, Århus.
 Kontorist Rigmor Holm, Agerup, Onsbjerg, Samsø.
 Forpagter Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudme.
 Oversergent Aage Møller Jensen, 1. train afd., 2. komp., Svanemøllevej 8, Kbhvn. Ø.
 Stud. polyt. Carl-Einar Finding Jensen, Møllevej 5, Høng.
 Stud. med. Jørgen Lejrstofte Jensen, Næstvedgade 29², Kbhvn. Ø.
 Poul Jensen, Knudstrup, Løve.
 Stud. jur. Henning Jespersen, Ryesgade 73 A⁵, Kbhvn. Ø.
 Stud. med. Tage Johnsen, Koll. VI, værelse 274, Universitetsbyen, Århus.
 Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.
 Seminarieelev Niels Gunnar Kristensen, Vordingborg seminarium, Vordingborg.
 Børge Bruunsgaard Kristiansen, Skals.
 Niels Ove Lundby, Storvorde.
 Korrespondent, stud. mag. Lillian Lück, Nordre Frihavsgade 12A¹, Kbhvn. Ø.
 Fru Grethe Sandbjerg Nielsen, f. Petersen, c/o Mortensen, Glimvej 34¹, Valby.
 Stud. med. Jakob Andreas Obbekær, Ølsted.
 Carl Berner Olsen, Falckstationen, Korsør.
 Stud. med. Frede Sander Petersen, Nyrup.
 Jens Stenner, c/o vognmand Stenner, Vindeby, Tåsinge.
 Seminarieelev Solvejg Rudolph, Østervej 11, Vordingborg.
 Massøseelev Kirsten Stærmose, Sortedamsdøsseringen 69 A, Kbhvn. N.
 Ellen Stubbe Teglbjerg, Filadelfia, Dianalund.
- 1950 Carla Johanne Andersen, Havgårdsvej 20, Hellerup.
 Stud. merc. Jørgen Valdemar Andersen, Lindevej 7, Fuglebjerg.
 Stud. theol. Knud Belling, Kirke Helsing, Gørlev.
 *Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, H. C. Ørstedesvej 52², Kbhvn. V.
 Kontorelev Ejgil Erland Christensen, Storegade 88, Stege.
 Journalist Hanne Lise Clausen, c/o dyrlæge A. E. Clausen, Tranebjerg.
 Stud. pharm. John Chr. Clausen, Kruså, Padborg.
 Stud. mag. Carl Johan Elhauge, Gyldenløvesgade 16, Kbhvn. K.
 Arbejdsmand Henning Thomsen Eskildsen, Slagelsevej, Gørlev.
 Kontorist Erling Fritzen, Svanemøllevej 8, Kbhvn. Ø.

Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.
Gunnar Hemmingsen, Askeby, Møn.
Aage Gunnar Jensen, Galgebjerg, Eskebjerg.
Seminarielev Frede Jørgensen, c/o Høgh, Bülowvej 50 B, Kbhvn. V.
Hans Chr. Jørgensen, Sønderød, Ruds Vedby.
Eva Mejlholm Nielsen, Højmosse skole, Spjald.
Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Såby.
Arkitektelev Ole Olesen, Voer, Ørslev.
Kontorist Gurli Piester, Godthåbsvej 61 A² th., Kbhvn. F.
Jørn Rudbeck, Dommergården, Horsens.
Lærervikar Erik Sørensen, Stouby.
Stud. med. Hans Kr. Ullum, Finsensvej 63, Århus.
Henning Stavnsbjerg, Stoholm hotel, Stoholm.

- 1951 Korrespondentelev Anne Grethe Andersen, bogholder A., Høng.
Chr. Assentoft Andersen, Gerdalund pr. Skelskør.
Fændrik Thorkild Andersen, sognepræst S. L. A., Alsted pr. Fjenneslev.
Bodil Bagger, førstelærer V. B., Høng.
Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. K., Moeskær pr. Uggelhuse.
Husassistent Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.
Stud. med. (Kbh.) Elisabeth Feldberg, fuldmægtig G. C. F., Dianalund.
Stud. med. (Aarhus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.
Landmand Poul Anker Hegaard Hansen, landmand N. P. H., Skannerup, Gern.
Faglærerkursist Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Tordenskjoldsgade 17⁴,
Kbhvn. K.
Rekrut Arne Daniel Henriksen, 7919/549, 1. deling 1. komp., Arresødallejren, Frederiks-
værk.
Jalgrim Hilduberg, skipper S. H., Fuglefjord, Færøerne.
*Kadetaspirant Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.
Lærervikar Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Mellergaard, Flauenskjold.
Sekondløjtnant Knud Troels Jensen, skoleinspektør P. J., Harreslev mk., Flensborg.
Joen Peter Joensen, skibsfører J. P. J., Vaag, Færøerne.
1751 Karl Aage Jørgensen, Fregatten „Holger Danske“, Købmagerg. postkontor, K.
Radargast Peter William Kietz, 7915/595, Kystjageren „Huitfeldt“, Torpedobads-
afdelingen, Holmen, Kbhvn. K.
Massøseelev Mary Margrethe Knudsen, slagtermester K. K., Søndergade 6, Vejen.
Stud. med. Laurits Julius Larsen, Emdrupvej 123, Kbhvn. NV.
Stud. med. (Aarhus) Leif Egon Laursen, vognmand C. L., Gern.
Stud. jur. Gunvald Anker Lundemose, Hasselvej 14, Vanløse.
Sjurdur Lützen, c/o docent, dr. phil. Chr. Matras, Florensvej 3, Kbhvn. S.
Seminarielev Knud Skov Madsen, Tønder seminarium, Tønder.
Stud. theol. Bent Raffnsøe Møller, gdr. R. M., Knud pr. Fjelstrup.
Korrespondentelev Margrethe Nielsen, Amagerfælledvej 21⁵, Kbhvn. S.
Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.
Stud. mag. Ruth Olofsson, Sølvgade 2⁴, Kbhvn. K.
Lærervikar Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.
Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, gdr. S. J. P., Fly pr. Skive.
Sygeplejeelev Esther Fog Pedersen, friskolelærer A. E. P., Vindehelsing pr. Gørlev.
Robert Poulsen, skomager J. P., Vaag, Færøerne.
(Landbohøjskolens adgangskursus) Mogens Herluf Rasmussen, gdr. L. R., Lille
Fuglede, Jerslev.
Discipel Eigil Rechnagel, apoteker C. C. R., Brørup.
Sygeplejerske Inge Stengaard, forvalter J. S., Kordilgade 11, Kalundborg.
Faglærerkursist Lendis Edelwei Sørensen, købmand, malerm. C. Friis-S., Humble.
Ekspeditrice Else Thomsen, uddeler E. T., Kirke Stillinge pr. Slagelse.
Stud. odont. Jytte Toft, Maen, Gulliford Road, Dorchester, England.

- 1952 Fagkursist Carsten Andersen, Samsøgade 8¹ th., Kbhvn. Ø.
 Stud. art. Erik Borsholm Andersen.
 Korrespondentelev Margit Bach Andersen, skotøjshandler Andersen, Ryomgård.
 Kontorist Peter Andersen, Ulkestrup pr. Mørkøv.
 Doris Andreassen, vejassistent Andersen, Gislinge.
 Lars Bryld, forsikringsdirektør Bryld, Langeskov.
 Seminarieelev Ib Carlsen, Stjernholm 7, Horsens.
 Lærervikar Hans Christensen, Rye mark, Gørlev.
 Pastor Harry Kronborg Christensen, Silkeborg.
 Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.
 Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.
 Jørgen Essemann, Fredericiavej 32, Vejle. (Soldat).
 Stud. med. Hans Haagen, Dommerboligen, Hjørring.
 Kontorist Rolf Jarl Hakonsen, Radsted, Saksøbing.
 Stud. polyt. Arne Hansen, gdr. Thv. Hansen, Gierslev, Løve.
 Kontorist Else Hansen, bmd. Chr. Hansen, Rye mark, Gørlev.
 Stud. med. Poul Jacobsen, gdr. Chr. J. Jacobsen, Harndrup.
 Kontorist Jørgen Finding Jensen, Møllevej, Høng.
 Lærervikar Ulla Tarp Jensen, Redet, Dybvad.
 Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.
 Ellen Lisa Larsen, gdr. L. S. Larsen, Tersløse, Dianalund (i huset, stenografielev).
 Stud. jur. H. H. Gøttge Larsen, Hotellet, Holsted.
 Kontorist Inge Madsen, Haandkøbsudsalget, Høng.
 Jens Chr. Mikkelsen, Klaksvig, Færøerne.
 Stud. med. Tove Nielsen, Værsløv.
 Viggo Thomsen Nielsen, Tuebakken, Brønden.
 Inge Odgaard, Tersløse, Dianalund.
 Jens Færch Olsen, Havbo, Aalbæk.
 Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse (handelsskole-
 lærerinde).
 Stud. polyt. Svend Erik Pedersen, Kalundborgvej 190, Holbæk.
 Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.
 Stud. mag. Benthe Skytte, Bjørnegaarden, Dalby.
 Klæng Kallestrup Sørensen, Hevring, Ørsted.
 Ida Midtgaard Sørensen, Thyregod.
 Stud. polyt. Hans Henrik Stühr, Gl. Holmstrup skole, Slagelse.
 Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Dianalund.
 Lærervikar Jette Toft, „Shell“, Hjørring.
 Korrespondentelev Kirsten Zobbe, Algaden 36, Gørlev.
 Kursist Jørgen Houghton Larsen, Møllebrøndstræde 12, Stege (adgangskursus).
 Lærervikar Niels Møller Nørholm, Nørholm, Brande.
 Kontorist, stud. art. Rudolf Sørensen, Holsteinsgade 9¹, th., København Ø.
 Seminarieelev Jørgen Winckler Carlsen, Hostrupsgade 11, Slagelse.
 Kontorelev Bent Holme Nielsen, Klosterparkvej 21, Kalundborg (ansat i Ø. K.).

Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.

Love for Høng-Samfundet

§ 1. Medlem af Høng-Samfundet kan enhver blive, der som elev har været, eller som lærer har været eller er knyttet til Høng Studenterkursus.

Bestyrelsen kan undtagelsesvis optage medlemmer, som ikke opfylder disse betingelser, når særlige forhold knytter dem til skolen.

§ 2. Foreningens formål er at bevare sammenholdet mellem dens medlemmer og at vedligeholde forbindelsen med og interessen for skolen. Dette søges opnået ved:

- a. at afholde sammenkomster enten i Høng, København eller andre steder, hvor der er mulighed derfor.
- b. at udsende et årsskrift (se § 16).
- c. at søge oprettet et fond til støtte for trængende elever, flidspræmier, håndbibliotek og lignende.

§ 3. Medlemskontingentet, der samtidig er betaling for årsskriftet (jfr. § 16), fastsættes af generalforsamlingen. Bestyrelsen kan, når særlige forhold taler derfor, fritage medlemmer for at betale kontingent for et bestemt tidsrum eller for bestandigt.

§ 4. Har et medlem i to år undladt at betale medlemsbidrag, betragtes han som udtrådt af foreningen og kan kun blive medlem påny, når han betaler restancen for disse to år; dog kan bestyrelsen i henhold til § 3 eftergive restancen.

Generalforsamlingen.

§ 5. Ordinær generalforsamling og årsmøde afholdes i almindelighed den sidste lørdag/søndag i august måned i Høng. Indvarsling med meddelelse om dagsorden og såvidt muligt program for årsmødet sker med mindst 14 dages varsel ved udsendelse af brevkort til hvert medlem. Forslag fra medlemmer må, for at blive behandlet på den ordinære generalforsamling, være indsendt skriftligt til bestyrelsen inden den 1. august.

§ 6. Den ordinære generalforsamling skal behandle a) bestyrelsens beretning om arbejdet i det forløbne år, b) foreningens regnskab, som i revideret stand fremlægges til godkendelse, c) valg af bestyrelsesmedlemmer (jfr. § 10) og to suppleanter, d) valg af revisorer og revisorsuppleant (jfr. § 14).

§ 7. Ekstraordinære generalforsamlinger, der indvarsles og bekendtgøres på samme måde som en ordinær generalforsamling, kan finde sted efter bestyrelsens eller en generalforsamlings beslutning eller efter skriftligt forlangende af mindst 25 medlemmer, som skal angive hensigten med en sådan generalforsamlings afholdelse. En generalforsamling, der således er begæret afholdt, skal afholdes senest i den på begæringens indsendelse følgende måned.

§ 8. Generalforsamlingen, der er foreningens øverste myndighed, ledes af en af denne valgt dirigent. Dirigenten afgør alle spørgsmål vedr. sagernes behandlingsmåde og stemmeafgivningen, forsåvidt han ikke finder anledning til at henvise spørgsmålet til generalforsamlingen. Om det på generalforsamlingen passerede indføres en beretning i foreningens protokol, hvis rigtighed dirigenten bekræfter ved sin underskrift.

§ 9. Forslag om forandringer i foreningens love eller dens opløsning kan ikke vedtages endeligt på en enkelt generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med alm. stemmeflertal på en sådan, fremlægges på en ny generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den påfølgende måned. På denne kan de ikke tilstedeværende med-

lemmer stemme ved skriftlig fuldmagt til et andet medlem. På denne sidste generalforsamling kræves to trediedele af de afgivne stemmer til forslaget vedtagelse, forsåvidt dette går ud på foreningens ophævelse. Ved lovændringer kan dog den næste ordinære generalforsamling træde i stedet for den ekstraordinære.

Bestyrelsen.

§ 10. Bestyrelsen består af 7 medlemmer; nemlig af forstanderen og Erantias formand, som er fødte medlemmer, samt 5 valgt af generalforsamlingen. Af disse vælges mindst een blandt elever fra før 1939. Valget gælder for to år, dog således at der første gang — efter eet års forløb — afgår to medlemmer, der udpeges ved lodtrækning. Genvalg kan finde sted.

§ 11. Bestyrelsen leder foreningens virksomhed og vælger af sin midte en formand, næstformand, sekretær og kasserer og afgør selv, hvorledes den vil fordele forretningerne imellem sig.

§ 12. Bestyrelsesmedlemmerne er ulønnede, men rejseudgifter kan efter bestyrelsens skøn godtgøres.

Regnskab og revision.

§ 13. Regnskabsåret går fra 1. juli til 30. juni.

§ 14. På den ordinære generalforsamling vælges to revisorer og een revisorsuppleant.

§ 15. Regnskaberne skal inden 1. august af kassereren være afgivet til revisorerne, som senest 14 dage derefter skal tilbagesende regnskabet i revideret stand.

Årsskriftet.

§ 16. Årsskriftet, der udsendes hvert år henimod jul, redigeres af forstanderen i samarbejde med et redaktionsudvalg, der består af indtil tre medlemmer, hvoraf een er en elev, der især tager sig af Eraniastoffet. Medlemmerne udpeges af henholdsvis Erantias og Høng-Samfundets bestyrelse.

Bag Finderup kirkegårdsåge

Meddelelser

Oplag: 700 eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, redaktionssekretær Hans Bagge, fuldmægtig, cand. polit. I. Munk og stud. art. H. Bruun Thomsen.

Elevmøde: Lørdag aften den 29. august og søndag den 30. august 1953.

Sammenkomst i København: Lørdag den 31. januar. Nærmere meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Søndag den 30. august 1953 på skolen.

Kontingent: 5 kr. årlig.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 1354 (kont.) og 2202 (priv.).

Kasserer: Fuldmægtig, cand. polit. J. J. Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup. Telefon Gentofte 5547. Giro 65046.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng. Telefon 156.

Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!

Husk at melde adresseforandring til kassereren eller skolen.